بسم الله الرحمن الرحیم

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

لنډې کيسې

پردی ماشوم

ژباړون
نجیب الله زړګی علیخېل

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کتاب چاري دژباړون په حق کي خوندي دي

- کتاب :: پردی ماشوم
- ژباړون :: نجیب الله زړګی علیخېل
- کمپوز :: نجیب الله زړګی علیخېل
- اي مېل :: alikhailnajeeb@gmail.com
- موبائل نمبر :: 03023823974
- سیټینګ، ډیزائن :: خلیل الله تصمیم
- پوښتی :: محمود رشي
- تعداد :: 500
- خپرونکی :: سباوون پښتو ادبي ټولنه کوټه
- لومړی چاپ :: 2015 ع
- بیه :: 100

د موندلو درک : نیو کالج پبلکېشنز آرچر روډ کوټه

کتاب پلورنځی، ریګل پلازه دکان نمبر ۷ جناح روډ کوټه

ال جان پبلشرز شېراني مارکېټ عبدالستار روډ کوټه

غزنوي کتب خانه قندهاري بازار کوټه

(c) ketabton.com: The Digital Library

تړون

د هغه سپېڅلي انسان په نوم چي د پښتو او پښتنو سره يې بې کچه مينه وه.

هغۀ خېر بابا چي مور ته يې سوچه پښتو را پاته ده.

خان شهيد عبدالصمدخان بابا

زړګی علیخېل

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ

د تنظیم ملګري لیکوال کوټي او سباوون پښتو ادبي ټولني کوټي و ټولو ملګرو ته ډالۍ چي د دوی په صحبت کي زۀ دخپلي مورنۍ ژبي

(**پښتو**)

سره اشنا او خدمت ته يې چمتو شوم.

زړګی علیخېل

(c) ketabton.com: The Digital Library

د زړګي ادبي سفر

افسانه یا لنډه کیسه لیکل جلا او ژباړل جلا جلا کار دی. دلته دا خبره زهٔ په دې نهٔ کوم چې ګڼې څوک به نهٔ وي په خبر، ما هسې پر دې کتاب باندې د څه لیکلو پېل له دې خبرو وکړ. ولې چې زهٔ خو نهٔ محقق او نهٔ نقاد یم، زهٔ بس تر شوق تر حده کله کله پر افسانه قلم راواخلم. لا تر اوسه مستند افسانه نګار هم نهٔ یم ولې چې زما ټول تخلیق لا شو پټو دلې دورې پروت دی. په ډرامې به مې نشر شوي خود وي.

خبره اوږده شوه، زهٔ راځم د زړګي په لور کوم چې پر مورنۍ ژبه ډېر مئین دی او د مورنۍ ژبه په خدمت نهٔ ستړی کېږي نو ځکه یې ماته هم ستړیا را اچولې ده، خو دی ملامت هم نهٔ دی، ماته یې د دوستۍ په خاطر شاید چې ووئیل چې زما پر دې ژباړلې افسانو څه را اولیکه نو دغه دی چې قلم مې باندې راخستی دی. ولې چې کله ما ژباړه وکتله، ولوستله نو د زړګي انداز د ژباړې خوند راکړی. ولې چې ما محسوسه کړه چې ما بین الاقوامي ادب او د هغه څه افسانې په پښتو کې ولوستې. زهٔ نهٔ یم خبر چې زما له دې خبرې سره به څوک اتفاق وکړي او که نهٔ؟ خو زهٔ دا سند هم نهٔ غواړم. زهٔ زړګی ستایم چې د مورنۍ ژبې په لائبریري کې د زړګي یوه بله اضافه هم وشوه. ولې چې هغوی څه موده مخکې د نظم او غزل یوه مجموعه هم مورنۍ ژبه ته ډالۍ کړې ده.

د زړګي د ژباړل شوي افسانو یا لنډو کیسو دغه غونچه ډېره په زړهٔ پورې ده. زهٔ دا لیکل نهٔ غواړم چې څو افسانې، د چا او چا افسانې دي، او زما رقم ستومانه سړي ته د کتاب په باب معلومات ولیکم او بیا هغه دعوه ګیر شي چې دغه او دغه د زړګي په ژباړل شوي کتاب کې شته، بلکه زهٔ دا غواړم چې کتاب دې ولوستل شي. او بله خبره دا ده چې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوني نامتو خلګو تخليق ژباړل هم لويه زړورتيا ده. او بيا خو زړګي د زړهٔ په خوښه دا کار کړی دی. زړهٔ په خوښه چي کوم کار کېږي په هغه کي نتيجې ته نهٔ کتل کېږي چي آخري پای به يې څه وي. نو د زړګي د زړهٔ په غورځنګونو کي د مورنۍ ژبه بې کچه مينه په غورځنګ ده. بايد چي مورنۍ ژبه وياړ باندي وکړي. ما دمورنۍ ژبي خبره وکړه، که څوک د مورنۍ ژبي خدمتګاران يې پرله اړوي را اړوي هغوی ته اختيار دی چي نقد دي باندي وکړي.

د زړګي سره زما تعلق شته خو استعمال ډېر کم خو هغه صفتونه لري چي د ژبو د استاد، د مشرانو او و دهٔ ته ور تېر دوستانو ته عزت ورکوي، خو په خپله يې نهٔ ځني غواړي. خدای دي وکړي چي د زړګي دغه ادبي سفر دي هم تر پايه داسي ځوان وي. د زړګي دغه ژباړه پر لوستلو جوړه ده، لائبريري به په درنه هم شي او که چا د بل پردي په ثقافت رويو ځان خبرولی نو دغه افسانې د وئيلو وړ دي. پر دې به خلګ دا ومني چي پښتو ، پښتون او د هغه ثقافت کلچر خو رواجونه لري، هغه ځکه چي موږ په ډيرو ځايو کي اول پښتانه يو په آخر کي دعا په عربي کوو.

په درناوي

پائيدين ګران اڅکزی کوټه

ډائيرېکټر، قدرت، ايچ ډي، ټي وي

پښتو ږغ د پښتنو

۰۷،۰۸،۲۰۱۵

(c) ketabton.com: The Digital Library

د زرګي زيار

د ژبـاړي د اهميـت او ضـرورت څخـه څـوک انکـار نـه شـي کـولای، ځکـه چـي ژبـاړه د يـوي ژبـي د ادب لپـاره داسـي ده لکـه يـو بـڼ تـه چـي د اوبـو سـره سـم امبـاره (سـره) هـم ورکـړي. د بـڼ توانـائي لا سـېوا شـي. و بـڼ تـه نوي نـوي دريچـي را خلاصي شي چي لـه هغـه څخـه تـازه هـوا راځـي او ورسـره ورسـره نـوي خوشـبوياني د کـومي ژبـي د ادب چـي د ژبـاړو د اهميـت احسـاس کـړی دی او ليکوالـو توجـه ورکـړې ده هغـه ژبـي او ادب تـه پر مخ تللو ژبو په قطار کي ليدل کيږي.

پـه خپلـه ژبـه کـي د ژبـاړو ګټـه دا وي چـي زمـوږ لو سـتونکي لـه نـورو ادبيـاتو سـره معرفـي کـوي. او د هغـوی فکـري زاويـې ور پـه ګوتـه کـوي. ورسـره سـره داسـي موضـوعاتو تـه يـې پـام اړوي چـي هغـه زمـوږ لپـاره مهـم نـه وي پاتـه شـوي . بلـه ګټـه يـې دا ده چـي د هغـوی د کلتـور، تـولنيز ژونـد ، د مينـي او نفـرت لـه رويـو څخـه يـې خبـروي. تـر څـو چـي يـو ليکـوال د خپـل چاپېريـال کلتـور او تـاريخ سـره د ګاونـډيو ژبـو او قـامونو د چاپېريـال کلتـور او پـر مـخ تللـو ژبـو د ادبـي معيـار څخـه خبر نـه وي، نـۀ شـي کـولای چـي د ښـه تخليـق ښـتن و ګرځـي. زمـوږ ژبـه پـه علمـي حوالـه پـه هغـه قطـار کـي ولاړه ده چيري چي ژبي اخري سلګۍ وهي. د ادبيـاتو پـه حوالـه کـه څـه هـم زمـوږ ژبـه غنـي ده خـو د نـورو ژبـو د ادبيـاتو لـه ژبـاړو څخـه لا تـر اوسه پوري هغه رنګه برخمنه نه ده څومره چي اړتيا لري.

د هـم دې اړتيـا لـه کبلـه ځـوان ليکـوال زرګـی عليخېـل د لنډو کيسـو پـه ډګـر کـي خپلـه دا هڅـه کـړې ده. دا هڅـه څـومره ښـه او کاميابـه شـوې ده خـو د دۀ خلـوص او دې خـوا تـه پـام اړول دا ګـواهي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکوي چې دی د ژبې په عصري غوښتونو خبر ځوک دی. دی په دې پوهېږي چې د ژبې شتمني په څه کې ده او په کوم څه باندې زیاتېدی شي. کوم ځوک چې کیسه لیکي د هغوی لپاره په دې کتاب کې د اهیئت په هکله د مواد و په هکله د خیال په هکله او د تکنیک په هکله ډېر څه موجود دي.

زۀ هیله لرم چې دی به پر مخ هم دا کار هم دا رنګه جاري ساتي. ایراني ادب او روسي ادب سره سره به د نورو قامونو د کیسو سره به موږ معرفي کوي.

تر دې زیات د اهمیت وړ کار دا دی چې د خپلې ژبې کیسې هم په هغو ژبو کي وژباړي له کومو ژبو چې زړګي ژباړي کړي.

ځکه څو مره چې زموږ ژبه د نورو ژبو و ژباړو ته اړتیا لري له هغه څخه زیاته اړتیا دا ده چې د دې ژبې فنپاري په نورو ژبو کې وژباړل شي. کو مه څهره چې و نړیوالو قامونو ته د پښتانه قام ښکاره شوې ده، د هغه پر ځای به د پښتانه اولس اصل څهره رابرسېره شي. ځکه چې ادب د قام هینداره وي. چې په هغه کې د قام څهره لیدل کېږي او هینداره کله هم دروغ نه وای.

د زړګي علیخېل چې څومره تخلص ښکلی دی دومره دی ښکلی دی، هومره یې لیک ښکلی دی. د دۀ دا زیار د ستائلو وړ دی، په دې چې انتخاب یې خوندور دی.

دعا کوم چې د دۀ دا ښکلایز سفر به هم داسې جاري وي او پښتو ادب ته به نور ښائسته رنګونه هم راوړي. امین

پروفېسر ډاکټر نصیب الله سیماب

پښتو څانګه، بلوچستان پوهنتون، کوټه

۱۹،۰۵،۲۰۱۵

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوڅو خبري

زمـا پـه مـخ کـي د زړګـي علیخېـل د افســانو ژبـاړل شــوې مجموعـه پرتـه ده. پـه دغـه مجموعـه کـي ګـردي اتـه افسـانې ځـای کـړل شـوي دي. پـه دې کـي یـوه افسـانه (دم واپسـي) لـه فارسـي څخـه پـه پښـتو ژبـاړل شـوې ده. چي پـه پښـتو کـي ورتـه د (د نجـات دروازه) نـوم ورکـړل شـوی دی. یـوه د روسـي ژبـي د نـامتو ادیـب چیخـوف افسـانه ده چي اول ځـل پـه اردو کـي مشـهور افسـانه نګـار سـعادت حسـن منټـو د (خادمـه) پـه نامـه را اړولـې وه او زړګـي یـې د (مینځـي) پـه نامـه پښـتو ژبـاړه وړانـدي کـړې ده. دغـه رنګـه دا شـپږ نـوري افسـانې لـه فارسـي ژبـي څخـه پروفېسـر فضـل حـق محمـود پخپـل کتـاب (محـرم راز) کـي پـه اردو ژبـاړلي دي. چـي زړګـي یـې پښتو ژباړه کړې ده.

ولـي چـي پښـتو ژبـه د ژبـاړو پـه ډګـر کـي تـر دا وختـه پـوري بېخـي شـا تـه ده. د یـوې ژبـي ادبـي لمـن هغـه وخـت نـور پراخـوالی او بشـپړتیا مـومي کلـه چـي د نـورو مترقـي ژبـو ادبـي ژبـاړې ورکـي ځـای کـړل شـي. د ژبـاړي د پـاره یقینـاً د هغـه ژبـي پـه کـره وړه، ضـرب الامثـالو، محـاوراتو او پـه لوغتـو پوهېـدل ضـروري ګڼـل کېـږي. پـه دې هکلـه مـوږ د زړګـي د (پـردي ماشـوم) پـه ژبـاړل شـوي افسـانه کـي لـه دې لانـدینۍ ټکـو څـه انـدازه کـولای شـو چـي هغـه څـومره قـدر و دې سمندر ته لاهو شوی دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټکــي؛ "مـا د لمانځـه ټکـری پـه سـر کـړی، ماشـوم مـي د لاسـه ونیـوی او لـه کـوره راووتـم. زمـا زوی د درو کلـو ؤ. هغـه پـه خپلـه تللی شو بس دغه یو بد ؤ چي هغه په خپله تللی شو".

زمـا پـه خیـال "زړګـي" پـه دغـه ژبـاړو کـي دغـه یو کمـال کـړی دی، چـي د یـوه قـاري ادبـي تنـده مـاتوي او دومـره روانـي پکښــې ده چي سړی له ځانه سره بیایي.

هیلـه ده چـي نـور پښـتانه لیکـوال بـه هـم و دغـه ژبـاړو تـه متوجـه شي او د پښتو ادب لمن له نورو نورو ملغلرو څه ډکه کړي.

په درناوی

سید خېر محمد عارف... کوټه

۲۵،۰۴،۲۰۱۵

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپلې خبرې

د یوې ادبي فنپارې ژباړه یو داسې ګټور زیار دی چې د مورنۍ ژبې د ادبیاتو په لمن کې خپله هڅه په پښتنې مینه اچولې شې.

ډېر وخت مخکې مې د یو مشر لیکوال څخه دا خبره اورېدلې وه. دغه خبره مې په زړهٔ لکه د کاڼي کرښه ولګېده. او دا دی د یو څو لنډو کیسو چې زیاتره د ایراني ادب دي او یوه په کې د روسي ادب ده ژباړې د ملګرو مشرانو په پښتنې همت او ډاډه ستاسو په لاسو کې د کتاب په شکل تر تاسو در ورسول شوې.

زهٔ دا دعوه نهٔ کوم چې ما د ژباړې په هکله چې کوم قانون یا کومه عقیده چې زموږ د ادب پوهانو تر منځ پرته ده، ما ترسره کړې ده. خو خپل زیار مې پوره پوره ورسره کړی دی چې زهٔ د ژباړې معیار قایم وساتم.

دا اوله هڅه په دې ستاسو میزان ته سپارم چې تاسو زما اصلاح او روزنه وکړی. او زهٔ پس له دې د نورو ژبو ښه ښه تخلیقات و خپلې پښتو ته را وژباړم.

د محترم محقق او پوه ادیب سید خېرمحمد عارف صاحب او د ښاغلي پروفېسر ډاکټر نصیب الله سیماب صاحب یو جهان منندویم چې د دې ژباړو په هکله یې ماته ډېره مینه او ډاډګیرنه راکړه. او د دې کتاب سریزې یې په ورین تندي او پښتنې مینې اولیکلې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پردی ماشوم **زرګۍ علیخېل**

د خلیل الله تصمیم هم منندوی یم چې د دې کتاب د کتابت په هکله یې له ماسره ډېر کومک وکړ.

هیله لرم چې زما دا مانده هڅه به ستاسو په نظر ښه راشي.

نور ستاسو وخت نه اخلم تاسو و کتاب لوستلو ته پرېږدم.

ماته اجازه والسلام

په مینه او درنښت؛ ستاسو

زرګۍ علیخېل
سهېلي پښتونخوا کوټه اولسوالي
۲۳،۰۴،۲۰۱۵

(c) ketabton.com: The Digital Library

پردی ماشوم

نور نو ما څهٔ کولی شوې؟ زما خاوند زما د ماشوم سره کور جوړولو ته تیار نهٔ .... دا ماشوم خو د هغه نهٔ .... دا خو زما د اول خاوند ؤ چا چي ماته طلاق راکړی ؤ، او بیا یې بیرته د دې ماشوم د غوښتلو دپاره مخ هم نهٔ را اړولی...... په داسي حال کي که زما پر ځای بله یوه وای نو هغې به څهٔ کړي وای؟ اخر زهٔ هم خپل د سباوون فکر اخستې وم......... که په دې خبره زما خاوند ماته طلاق راکړي نو بیا به زهٔ څه کوم؟ د دې ما سوا له ما سره بله لار نه وه، چي څرنګه وي زهٔ به له دې ماشومه ځان خلاصوم........... زما رنګه بې عقله له دې ما سوا بل سوچ کولی هم نشي......... ماته یوه لار یو ځای هم نه را ښکاره کېدو........ خېر...... یوه لاره خو شته....... زهٔ به دا ماشوم و یو بې اولاده ته ورکړم خو په دې به څوک دې ته راضي شي؟ زهٔ به چاته د خپلي لمني د پاکۍ ثبوت ورکوم چي دا زما خپل زوی دی دا د حرام او زما د بد عملۍ ثبوت نه دی......... یا زهٔ دا لاره نه شم خپلوی....... زما غېرت ماته دا اجازت نه راکوي.

په هغه ما ځیګر کله چي ما له دې ماشومه ځان خلاص کړی نو په کور کي مي د خپل مور او ګونډیانو ښځو ته ټول حال ووئیل. یوې ګونډې راته وئیل چي ولي خوري؟ د یتیم خانې واکداران څه مړه وو. خدای خبر نوریې هم څهٔ څهٔ راته ووئیل خو مور مي ډېر په درد سره دا خبره وکړه چي....... زما خو له دې خیاله لا ترا خېږي......... په دې خبره زهٔ ډېره فکر منده شوم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ایا ماته هم له دې خیاله ترا نه راځي؟ بیا مې مورته وویل چي کشکې ما دا کار نه وای کړی....... خو اوس هیڅ کېدای هم نشي....... او به له سره تېري شوې. زهٔ له خپله واکه ووتم او د ټولو په مخ کي مي چغي شروع کړې. خو دا ډېره بده خبره وه یوې ګونډۍ دا اووئیل چي! اوس یې مکارو اوښکو ته وګوری....... مور چي زما دې حال ته وکتل نو یې په غېږ کي ټینګه کړم او ډاډګیرنه یې راکړه راته یې اووئیل چي زویه! ته ځوانه یې....... د یوه ماشوم دپاره خپله ځواني مه خرابوه، او بیا دا ضروري ده چي ستا دا دویم خاوند ستا زویې نه کړي قبول. اوس هم وخت ډېر شته مخ ته دي ټول ژوند او روښانه سباوون پروت دی......... یو ماشوم پرېږده ته د ډېرو ماشومانو مور جوړېدی شې.

خو بیا هم هغه زما اول اولاد ؤ. هغه په ما ډېر ګران ؤ ماته دا کار نهٔ پکار چي ما کړی وای....... ما خو دا کار په خپله خوښه نهٔ کړی...... دې ماشوم زهٔ هیڅکله هم نه وم ځورولې.......... ما له دهٔ ځان نه خلاصوو. زما د خاوند په وار وار وئیل زهٔ دې کار ته مجبوره کړم......... لاکن د هغه هم قصور نه ؤ. کله چي ما د هغه سره نکاح وتړله هغه ته دا حق ؤ چي هغه دا غوښتنه وکړي، که زهٔ د هغه په ځای وای نو کېدای شي چي ما هم داسي غوښتنه کړې وای.......... هو! که زما د خاوند هم یو اولاد وای نو ما به هغه خپل اولاد ګڼلای.......... خپل د اولاد غوندي به مي مینه ورکوله......... د هغه دا مطالبه خپل په ځای ټهیک وه......... لکه ځنګه چي هغه اووئیل چي! زهٔ د بل اولاد په دې کور کي نه شم ساتی. هغه دوې ورځي کومي چي ما د هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

سره تېري کړې هم په دغه خبرو تېري شوې........ په اخري شپه تر ډېره خبري رواني وې دا سي نه چي دا زموږ د میني او ارمانو خبري وې....... نا.... بلکې خبري دا وې چي هغه د بل اولاد په دې کور کي نه برداښتوو. او ما چپه خوله دا اورېدل....... اخر مي ورته او وئیل چي ته راته لاره وښایه....... ته یې یو د رملنه په لاس را کړه؟

زما خاوند اول خو تر ډېره چپ ؤ بیا یې راته او وئیل چي زما په هیڅ سر نه خلاصېږي ته پوهېږې........ دا ستا کاردی هر څه چي کوې خو دا مي واوره زۀ په دې کور کي خپل اولاد لیدل غواړم د بل نۀ.

هغه چي هم یوه لاره په لاسه را نه کړه نو ما به څه کولی شوې....... په هغه شپه هغه زما خوا ته په مینه کتل هم نه لکه هغه چي له ما په ډېره لویه ګنا خوا بدی وي......... زموږ د وادۀ صرف درې شپې شوي وې او دا درې سره شپې په خوا بدی تېري شوي وې....... هغه غوښتل چي څومره زر کېدا ی شي دا ماشوم له دې کوره ورک شي. سهار چي وتی نو یې راته او وئیل چي مابنام زۀ دا ماشوم په دې کور کي نهووینم. پوهه شوې.

نه پوهېږم چي څنګه زما زړۀ و منل حالانکې په دې کار کي زما هیڅ اراده نه وه چي زۀ به دا کوم.

ما د لمانځه ټکری په سر کړی، ماشوم مي دلاسه و نیوی او له کوره راووتم. زما زوی د درو کلو ؤ، هغه په خپله تللی شو بس دغۀ یو بد ؤ چي هغه پخپله تللی شو. دا ډېره بده خبره وه هغه اوس ژړل هم نه......... د شپې د خوبه هم نه راویښې دی......... اوس هغه زۀ نه څورولم خو زۀ په دې کار کولو مجبوره وم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ټرام (بس) تـر اډې پـوري پـه پښـو ولاړو....... مـا هغـه تـه ثپلـۍ او ښـکلي جـامې ور پـه غـاړه کـړي وې. هغـۀ جـامې کـومې چـي زمـا اول خاوند زمـا لـه طلاقـه ځـو ورځـې مـخ کـي د دۀ دپـاره جـوړې کـړي وې....... مـا چـي کله دۀ تـه جـامې ور پـه غـاړه کـولې نـو پـه خيـال کـي مـي دا راغلـو چـي اې ښـځې! اوس ولـي دې ماشـوم تــه نــوي جـامې ور پــه غــاړه کــوې؟ زمــا زړۀ نــه ومنــل. مــا د هغــه وېښتـان هـم جـوړ کـړي ؤ هغـه ډېـر ښائسـته ښـکاره کېـدا ى....... پـه يـوه لاس مـي د دۀ لاس ټينـګ کـړى ؤ او پـه ا بـل لاس مـي ټکـرى پـه سـر ټينـګ کـړى ؤ. زۀ کـراره کـراره روانـه وم اوس د زغـرد تللـو تـوان زمـا پـه پښـو کـي نـه ؤ...... دا اخـري وار ؤ چـي د هغـه لاس زمـا پـه لاس کـي ؤ. دوه درې واره يـې د کولچـو غوښـتنه وکـړه خـو مـا بـه هـر وار ورتـه وئيـل چـي لـږ صبر شـه چـي پـه ګـاډۍ کـي کښـېنو نـو يـې درته اخلم..... هغه زما خبره ومنله.

دا اوس د يـو څـو ورځـو مـخ کـي د يـو اس پښـې د مـردارو اوبـو پـه يـو ډنـډ کـي ننبـتي وې او خلـګ تـرې را چـاپېره وو هغـه ماتـه پـه ضِـد شـو چـي مـا پـه غېـږ کـي ور پورتـه کـړه زۀ يـې ګـورم چـي هلتـه څـه دي؟ مـا هغـه خپـل پـه اوږو کښـېناؤ هغـه وکتـل چـي د اس پښـې پـه ډنـډ کـي ننبـتي دي لـه ورانـۀ يـې وينـې روانـې دي کلـه چـي مـي ځمکي ته کی نو يې راته اووئيل؛ مولا مولا اس ويني دی.

مـا ورتـه وئيـل هـو زړګيـه! هغـه خپـل د مـور خبـره نـه منلـه ګـوره چي اوس خوږ شو.

د ټـرام (بـس) تـر اډې مـي راوسـتی د سـهار وخـت ؤ پـه ټرامـو (بسـو) کـي ډېـر زيـات خلـګ وو. د نيـم سـات انتظـار وروسـته پـه يـوه بـس کـي ځـای راتـه مـلاؤ شـو. د بـس د راتـګ نـه مـخ کـي ماشـوم ډېـر

(c) ketabton.com: The Digital Library

زهیر ؤ، زهٔ هم ستړې وم........ هغه څو ځلي دا پوښته وکړه چي مولا مولا ګاډی، ولي نه لاځي.... دلته سیان اخو.

او ما به هر ځل دا ورته وئیل چي اوس ګاډی راځي په ګاډی کي چي کښېنستو نو به شیان درته واخلم. په اوه (۷) نمبره ګاډی کي کښېنستو او تر مېدان شهه پوري راغلو. په ګاډی کي زما یاد دي چي ماشوم ماته وئیل چي مولا موز ځیلي ځو؟

نی، ولي ما ورته ووئیل! ستا بابا له.

ماشوم راته کتل خدای خبر چي په ضد او که ناخبریې راته ووئیل چي د کوم بابا کله مولا؟

زما له وسه ووتو........ ورته په خشم شوم چي زړګیه! ته ډېري خبري کوې اوس که دي بله خبره وکړه. نو پوه شه چي شیان نه درته اخلم.

اوس زهٔ فکر کوم چي د ماشوم زړهٔ مي ولي ازار کړو؟

ولي مي هغه چپ کړو؟ ولي مي د هغه معصوم زړهٔ مات کړو؟

کله چي زهٔ له کوره وتلم نو ما له ځان سره قسم کړی ؤ چي تر هغو پوري مي دی ځای ته نه وي رسولی زهٔ به دهٔ ته هیڅ هم نه وایم........ زهٔ به په مینه ورسره خبري کوم.......... اوس ګوره څومره افسوس راځي هغه به څهٔ سوچ کړی وي چي زما په خشمېدو ټوله لار غلی ؤ او د ګاډی د منشي سره په خبرو اخته شو کوم چي هغه دی د خندولو د پاره ورته قسم قسم شکلونه جوړول.

په مېدان شهه کي چي کله له ګاډی راکوز شو نو هلته هم په خندا ؤ. په مېدان شهه کي د پښې د ایښولو ځای نه ؤ....... ګیر

(c) ketabton.com: The Digital Library

چاپېره موټري او بسونه ښکاره کېدل....... اوس نو فکر منده شوم چي په ماشوم څه وکړم؟ لږ سات روانه وم زما د خیاله چي نیم سات به تېر شوی وي موټري او بسونه څه کم شول. زۀ د مېدان غاړي ته ورسېدم له جېبه مي لس (۱۰) شاهي (روپۍ) را اوويستې او ماشوم ته مي ورکړې....... هغه حیرانه پرېشانه ماته کتل ولي چي هغه تر اوسه په پېسو څۀ ځیز اخستلو باندي نه پوهېدو. په مېدان کي یوه سپین ږري د خټکي زنهي خرڅولې........ ما ماشوم هغه خواته ولېږی. چي زۀ وګورم چي زما زړګی څه ځیز اخستی شي که نۀ؟ ورشه هغه شیان واخله.

ماشوم پېسو ته وکتل بیا یې ماته وکتل هغه نه پوهېدی چي ځیز څنګه اخستل کېږي........ تر اوسه ما دی په دې کار و نه ؤ پوه کړی. هغه رډ بډ ماته کتل....... توبه خدایه څنګه کاته یې ؤ داسي معلومېدو چي سم دستي به مي زړۀ له کوګله راووزي.......... زما طاقت سو که سو که په ختمېدو ؤ........ ما د هغۀ د کتلو تاب نه درلود...... له هغه وخته تر دا اوسه پوري پر ما څه تېر شول زۀ ښه پوهېږم.

هغه داسي راته کتل لکه چي یوه پوښتنه کوي ما د خټکي د زنهو خواته اشاره وکړه چي ورشه دا پیسې ورکړه او ورته وایه ماته زنهي راکړه...... هله شاباش.

ماشوم زنهو ته وکتل او ځان یې د ژړوند وکي غوندي کړو او اووئیل چي زۀ زوني نه اخم زۀ تسمس اخم....... زۀ یې پرېشانۍ ته واچولم....... ماشوم جوړ کار را خرابوئ. خدای مۀ که! که هغه ژړلي وای نو ما به څه کول...... زۀ اول لا په سکروټو اوښتم....... ما په څه زیار په زړۀ ډبره اېښې وه که ماشوم ژړلي

(c) ketabton.com: The Digital Library

وای نو ما خو خپله ناپاکه اراده پرېښې وه....... لاکن ماشوم نه ژړل زۀ خپله وار خطا وم...... نه یم خبره څنګه مې ماشوم ته ووئیل؛ هو زرګیه! د هغه سره کشمش هم شته ورشه چې څه دي زرۀ ته کېږي هغه پرې واخله اوس ور هم شه.

بیا ما هغه په غېږ کي واخستی تر نالی مي وا ړوئ بلکې د سړک (واټ) تر غاړه ورسره ولاړم......... ما د هغه لاس پرېښودو ورته مي اووئیل هله شاباش چي ناوخته دی زر څیزونه واخله او راځه.

عجبه اتفاق ؤ په دا وخت په سړک (واټ) یو موټر هم نه ؤ..... موټر خو لا پرېږده رخشه هم نه وه چي د ماشوم د لاندي راتلو خطره وي........ ماشوم دوه درې قدمه مخ ته ولاړی خو بیرته راوګرځېدئ.

مولا! مولا! هغه سله تسمس ته؟

هو زرګیه ورشه ورته وایه ماته د لسو روپو کشمش راکړه، او ماشوم ولاړی.

ماشوم د سړک (واټ) تر مینځه لا نه ؤ تللی چي د بس هارن مي تر غوږو شو..... زۀ له ویري راپاڅېدم او په هله مي ماشوم ته ځان ورسوو او په غېږ کي مي راواخستو....... د لېونیو غوندي تر بس پوري ورسېدم. په خولو کي لوبشته بوښته شوم...... بدن مي ټول په رپا ؤ. ماشوم وئیل چي مولا څه وسو؟

زما زړۀ راډک شو او مي ورته اووئیل چي! هیڅ نه زرګیه خدای مه که تۀ تر ګاډی لاندي کېدې.

ژړا تر خولې راغلې وه خو ماشوم راته وئیل؛ ما چته که زۀ تېجه منده کوم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

که ماشوم دا نه وای وئیلي نو زما هېر ؤ چي زۀ د کوم کار پسي راغلې وم....... لاکن د ماشوم خبري زۀ بیرته خپلي ناپاکي ارادې ته تیاره کړم ما د خپلو سترګو اوښکي پاکي کړې نه وې چي ماته د خپل خاوند خبره رایاده شوه.........که هغه نن ماشوم په کور کي ولیدی نو خدای خبر چي پر ما به څه قیامت راځي........ ما ماشوم ښکل کړو. دا اخري ښکلول ؤ چي ما د دۀ په ښائسته ښائسته سرۀ سرۀ اننګو کړی وو. ماشوم مي په ځمکه کښېته کړو او په غوږ کي مي ورته اووئیل. ورشه دې ځلي تېز ولاړ شه او ګوره چي د ګاډی لاندي رانه شې. په سړک (واټ) دې ځلي بیا هیڅ قسم موټر یا رخشه نه وه چي د ماشوم ځني خطره وه.

ماشوم دې ځلي تېزه منډه کړه د هغه وړوکي وړوکي پښو ډېر په تیزۍ سره حرکت کولو. زه وډاره شوم چي داسي نه نوک ووهي. څنګه چي د سړک (واټ) په ابله خوا ورسېدو نو دلته زما د بدن وینه وچه شوه دا رښتیا ؤ چي ما هغه دلته د پرېښولو دپاره راوستلی ؤ....... زما په دا وخت هغه حال ؤ کوم چي د غله وي چي پر موقع نیول شوی وي......... ما ته د هغه ورځي احساس وشو په کومه ورځ چي ما د خپل اول خاوند د سدرۍ (واسکټ) جیبونه کتل هغه خاص پر موقع راغی. زۀ په خولو کي لمده خیشته شوم او له شرمه مي سر په ځمکه ننوتو.........
ډېر په خوارۍ چي مي سر راپورته کړو نو ماشوم د زښي خرڅولو والا ته رسېدلی ؤ. زما کار دلته ختم شو......... زۀ په خپله ناپاکه کار کي بریالۍ شوې وم.......... ماشوم په خېر سره د سړک (واټ) دویمي غاړي ته رسېدلی ؤ او ما دا فکر وکړو چي

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما خو له اوله سره ماشوم نهٔ ؤ........ اخري ځل چي مي کله ماشوم ته وکتل نو داسي لکه پردی ماشوم چي وي ما په دې وخت کي داسي محسوسول لکه یو تور خطرناک حبشي چي ماته ګوري...... زهٔ په دا وخت کي په وېره کي مبتلا شوم او په تېزی سره تر دوو کوڅو راتېره شوم. بیا مي فکر وکړو باید چي زهٔ د کوڅو تر شا په پټه پټه روانه شم...... ډېر په ازیت سره د یوې کوڅې تر سره رسېدلې وم چي یو موټر زما تر څنګ ودرېدو، زهٔ له وېري په کپ شوم او په خیال کي مي دا راغلو چي کېدای شي چي پر چوک باندي زهٔ یو پولیس په شک من نظر لیدلې یم او کله چي زهٔ له چوکه د دې کوڅو خوا ته راغلم نو دې پولیس په موټر کي زما څاری وکړو او اوس دا دی ما نیسي.

نه پوهېږم چي ولې مي شا ته موټر ته وکتل څه خلګ له موټره راکوز شوي وو او موټروان ته یې خپله کرایه ورکوله........ په ما کي بېرته ساه راغله او یو خیال هم راغی........ زر د موټر خوا ته روانه شوم په موټر کي کښېنستم او په زوره مي دروازه رابنده کړه........ موټروان له ځان سره وبنېدی او موټر یې روان کړو........ په دې وخت کي زما د ټکري پلو د موټر په دروازه کي راغلی ؤ........ لاکن دومره وس نهٔ ؤ راکي چي ما پلو راکښلی وای........ ښه ډېر مزل وروسته چي زړه مي لږ په ځای شو نو مي په کراره د ټکري پلو د موټر له دروازې راوکښی....... په چوکۍ مي سر کښېښودی او په ارامه کښېنستم.

او د شپې تر اخره پوري ما د خاوند څخه د موټر کرایه نهٔ کړه وصوله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ربنتونی عاشق

میرزا جعفر ډېر زهین او قابل طالب علم ؤ........ هغه د درس اخستلو علاوه د درس پوهني هم زيات شوق درلود....... په دې يې په هر ځای کي به يې مېخونه ايستل او په اوږدو بحثونو به سر شو........ د هغه دا ارمان ؤ چي هغه يو لوی عالم فاضل جوړ شي او بيا د دولت په يوه اهمه چوکۍ باندي کښېني.......... واقعتاً هم هغه تش د يوې لوړي چوکۍ د پاره دومره درس وئيلو......... ګني که نن ورته د عام بابو يوه چوکۍ ملاوه شوې وای نو خدای خبر چي کله به يې زد کړه پرېښې وای........... لما ځخه به يې د فلسفې درس اخستی........... حالانکه د عمر په لحاظ هغه له ما ډېر کشر ؤ.... خو بيا هم موږ لکه دوه همزولي ملګري بې تکلف او خواږه ؤ...... د هغه د سوالو د ځوابو د پاره به ما ډېره وسيع مطالعه کوله....... او دا وسيع مطالعه زما د پاره هم ډېره مهمه وه........ په دې به زۀ د دۀ ډېر شکر ګزار وم او د هغه په مرسته کولو کي ما هيڅ يوه بهانه هم نۀ کوله.

له ځو ورځو راهيسې هغه ډېر غمجن غمجن ښکاره کېدو او د عشق او عاشقۍ خبري به يې ځېړلې........ په دې فکر چي داسي نه وي چي د ځوانۍ جوش دی په غلطه لار سم کړي. ما د دۀ حوصله افزائي وکړه او يوه ورځ مې بلا تکلف ورته او وئيل چي! ميرزا صاحب مۀ شرمېږه څه چي دي راته يې او وايه؟ که د

(c) ketabton.com: The Digital Library

وادهٔ مسئله ده نو زهٔ به پخپله په مرکه وګرځم او د وادهٔ مسئله به درحل کړم.

هغه ماته وکتل او د یوې سرې اسوېلې سره یې راته اووئیل چې! کشکي داسې کېدای شو.......... وروسته د خبرو څه دا څرګنده شوه چې دهٔ خو د فلان الدوله لور په حافیظیه کې لیدلې ده او زړهٔ یې پرې بائللی دی...... هغهٔ هم دی خوښه وي او د مینې عهدوپیمان یې هم په منځ کې شوي دي....... خو د وصال هیڅ لار نهٔ معلومېږي....... ولې چې فلان الدوله د ډېر دولت څښتن دی او هغه خپله یوه نازولې لور هیڅ کله هم و یوه وږي، لڅ طالب علم ته نهٔ شي ورکولی.

زهٔ پوهېدم چې میرزا ډېر ضدي او په خبره وچ ولاړ ځوان دی..... که هغه ته خپله معشوقه نهٔ شوه ملاوه نو په ژړا ژړا به ځان و مرګ ته وسپاري...... په دې وجه زهٔ ودې صورتحال ته سنجیده شوم.......... میرزا ماته وئیلي ؤ چې زما معشوقه له ما سره دومره مینه کوي که موږ ته د پټ ملاقات ځای را په ګوته شي نو هغه بې له څه ډاره وماته د ملاقات د پاره راشي....... کله چې ما دا واورېدل نو زما د وجود وېښتان له خوفه جګ جګ ودرېدل. او په دې فکر شوم چې د نفس شېطان یو نېک او عالم ځوان څومره په اسانۍ سره خطا باسي او بې حیائي ته یې تیار کړي.

زهٔ پټه خوله شوم......... د میرزا رنګ ورځ په ورځ زېړ اوښتو او کمزورتیا یې هم په وجود غالبه شوې وه......... د دهٔ په درس او بحث ومباحثې کې دلچسپي ختمه شوې وه او زموږ د خبرو دائره هم ددهٔ تر معشوقې پورې محدوده وه.......... زما تر وسه چې څومره کېدای شو ما دی د دې کاره راګرځولو پوره

(c) ketabton.com: The Digital Library

پوره کوشش اوکړو........ دی مي له هغو خطرو څه خبر کړو چي و دهٔ ته وړ پېښي دي........... خو زما په خبرو به يې نور هم د عشق په سمندر کي غوټې وهلې.

میرزا چي دا وکتل چي زما هیڅوک مرسته او کومک نه کوي او نور مي هم له دې کاره راګرځوي نو بیا به له ما هم پټېدی......... زهٔ ډېر غمجن وم چي یو ښه دوست او شاګرد مي له لاسه وځي....... ما ته داسي رامعلومېدو لکه چي ما خپله د یو قابل طالب علم د پاره د درس دروازي بندي کړې. او زهٔ خپل ضمیر هر وخت په دې خبره ملامتولم....... اخر ما هم زغم له لاسه ورکړی. زهٔ را ولاړ شوم د میرزا د بېرته راوستولو د پاره د داسي ګناه په کولو اماده شوم کومه چي په یوه حال کي هم د معافي لائقه نه وه. ما میرزا ته حال ور ولېږلو چي هغه خپله معشوقه زما کورته راوستی شي.

میرزا تر دوو وروځو پوري زما په کور کي مخ تورو ی...... لاکن زهٔ خوشحاله وم چي میرزا یو وار بیا په هغه جوش او جذبه درس ته توجه ورکوله او زهٔ به تر نیموشپو پوري د دهٔ د سوالو د ځوابو په لټولو بوخت وم.

دوه کاله د غسي تېر شول......... میرزا به هر وخت خپله معشوقه زما کورته راوستله او د څو وروځو د نفس د تسکین پوره کولو وروسته به یې بېرته بوتله.

یوه ورځ دا خبر راغی چي د فلان الدوله لور مړهٔ شوه........ میرزا ته چي کله دا معلومه شوه نو په بد حال شو.......... کله به هغه د یو ماشوم غوندي کوم چي د مور په غېږ کي سر کښېږدي او په ژړا سر شي او کله به د هغي زمری

(c) ketabton.com: The Digital Library

غونـدي د کـومي چـي ماشـوم زمـری بچـی کـوم (صـیاد) ښـکارزن پـټ کـړی وي د یـو وحشـیت او د درنـدګی انځـور بـه یـي مخـې تـه راغـی........ پـه یـوه جنـوني کېفیـت کـي بـه مبـتلا شـو........ داسي عاشق به شاید چا لېدلی وي.

سـهار مابښـام بـه د فـلان الدولـه د لـورو قبـر تـه ناسـت پـه ګېریـان بـه یـي راړولـي ؤ........ د میـرزا د معشـوقې و وروښـو تـه حـال ورسـېدو.....یوه ورځ مـي تـر غـوږ شـو چـي د میـرزا د معشـوقې وروښـه د میـرزا پـه مـرګ پسـې دي........ زمـا پـه فکـر کـي یـوه خبـره هـم نـه راتلـه چـي میـرزا پـه دې خبـره څنګـه خبـر کـړم.... زه پـه دغـه سـوچ کـي وم چـي د کـور دروازه وټکېـده...... زه ور ولاړ شـوم او دروازه مـي خلاصـه کـړه......... یـوه ښـځه دبانـدي ولاړه وه او راتـه یـې اووئیـل! زه د میـرزا معشـوقه یـم او دلتـه ستاسـو کـره د میـرزا سره په څو څو واره راغلې یم.

زه هــک پــک لکــه بــت پــاتې شــوم......... زر مــي د دې د ټکـري پلـو راټینـګ کـړو چـي داسـي نـه چـي ښـاپېری وي او رانـه ورکـه شـي.......... مـا تپـوس ترینـه اوکـړو چـي تـه خـو مـړه شـوې وې؟

هغـې پـه ځـواب کـي راتـه اووئیـل چـي پـه اصـل کـي زه د فـلان الدولـه لـور نـه یـم بلکـه زه د هغـې مـړې پیغلـي د رضـاعي مـور (دایـه) لـوریـم...... مـا ځـان میـرزا تـه پـه کسـته پـه پـرده کـي کـړی ؤ........ اوس زه غـــواړم چـــي هغـــه تـــه رښـــتیا رښـــتیا حـــال اووایـم........ زه د میـرزا دا حـال نـه شـم لیـدی......... تـه د هغـه روحـاني پـلاریـې تـه زمـا پـه دې هکلـه مرسـته اوکـړه......... مـا هغـه کورتـه دننـه راوسـته او پـه کوټـه کـي مـي کښـېنوله او ورتـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

او مي وئيل چي ! زۀ تر څو نه يم راغلی تۀ به نۀ ځې، زۀ ځم ميرزا ګورم.

ميرزا ماته د حافيظيه سره نزدې په لاس راغی......... ما هغه کورته راوستو او له هغه مي پوښتنه او کړه چي ! که چېري ستا معشوقه ژوندی وي نو څه راباندي خورې؟

هغه ماته په عجيب انداز وکتل.......... خو ما بيا خپله پوښتنه تر ېنه اوکړه چي ! که چېري ستا معشوقه د فلان الدوله لور نۀ وي او هغه ژوندی وي نو ستا په خيال څنګه به وي؟

د هغه سترګي رڼي راوختلې......... په دې حال کي د دۀ معشوقه هم د ابلي کوټې څخه دې کوټي ته راغله او په مسکا يې ورته اووئيل چي! ميرزا جانه خفه نۀ شې ما له تا سره ټوکي (شرارت) کړي وې.......... زۀ ژوندی يم. د ميرزا د مخ بڼه بالکل غائبه شوه.......... هغه بې سوده شو.........او پر مځکه ولوېدو......... چي کله په سود کي راغی نو يې خپلي معشوقې ته اووئيل چي ځه! زۀ له تا سره مينه نۀ کوم.

څو ورځي پس مي د ميرزا څخه دا پوښتنه اوکړه که ستا هغه نۀ وه خوښه نو دي داسي ولي کول؟ زۀ ستا په دې حرکت نۀ شوم پوه؟ دۀ په ځواب کي راته اووئيل چي! زما دي ستا پر سر قسم وي زما عشق رښتونی ؤ....... که داسي وخت راغلی وای نو ما به دا خپل سر هم ترې قربان کړی وای خو دا رښتيا دي چي زما د فلان الدوله د لور سره رښتونی عشق ؤ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مور

هوشـنګ د ثلـور کلـو ؤ.......... د مـور نـاز بـه سـهار دی د خوبـه راپورتـه کولـو او د پـلار شـفقت بـه دی ماخوسـتن پـه خـوا ږه خـوب اوده ولـو...... کلـه چي بـه هغـه د مکتب ثخـه کورتـه راغـی نـو مـور بـه پـه مینـه ښکلولو او پـلار بـه د دهٔ ښـکلي سرهٔ وېښتان پـه مینـه مینـه سـمولو........ دهٔ چـي بـه د هرثیزخـواهش کولـو هغـه بـه دهٔ تـه سـم دسـتي راوړل شـو........ ولـي چـي دی د مـور او پـلار یوازنی نازولی زوی ؤ.

هـر ماشـوم فطرتـي د مـور سره مینـه لـري....... پـه خاصـه توګـه بیا چي مور هم ډېره مهربانه او مینه ناکه وي.

هوشـنګ تـر نـورو ماشـومانو ډېـر زیـات نـازولی او مـوریـې تـر نـورو مېنـدو ډېـره بااحساسـه او مهربانـه وه.......... پـه کومـه ورځ چـي د هوشـنګ لاس مـات شـو نـو د مـور سـاه یـې تـر حلقـه راغلـه............ د پـلار پـه سـترګو یـې تیـارې خـورې شـوې.......... پـه ټـول کـور کـي داسـي مـاحول جـوړ شـو لکـه مـړی چـي شـوی وي.......... هوشـنګ پـه لوبـو کولـو کـي لـږ غونـدي بـې احتیـاطي کـړې وه لاکـن پـه کـور کـي سـم د ویـر انځـور ښـکاره کېـدای.......... څـو میاشـتې هوشـنګ کـرار پـر کـټ پـروت ؤ.......... پـه کومـه ورځ چـي (شکسـته بنـد) سـکینډې والا د دهٔ د لاس پټـی لـه مزغـي څـه خلاصـه کـړه نـو د دهٔ لاس بالکـل جـوړ ؤ........ هـیڅ درد یـا نـور تکلیـف ورتـه نـهٔ ؤ....... تـردې پېښـي وروسـته د دهٔ پـه زړهٔ کـي دا احسـاس دومـره زیـات شـو چـي د دهٔ مـور د دهٔ سره ډېـره زیاتـه (بـې کچـه) مینـه کـوي. نـو دهٔ تـه هـم پـه کـار دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

چي په لوبو کي د احتياط څه کار واخلي.......... داسي نه چي يو ځل بيا د دهٔ مور له ډېري پرېشانۍ سره مخامخ شي.

کله چي به هغه د مکتب څخه راغی او د لوبو کولو پس چي به د هر څه نه فارغه شو نو به يې د خپل د درس يو کتاب راواخست او د مور په غېږه کي به يې سر کېښود او خپل سبق به يې لوستلو............ د دهٔ سترګي چي به کله د مور په څهرې ولګېدې نو په زړهٔ کي به يې يو داسي اطمينان راغی لکه چي د دهٔ د مور او پلار پرته په دې نړۍ کي بل بنيادم نه وي...... په خاصه توګه به يې کله چي مور ته وکتل نو به يې زړهٔ ډاډمن شو..... حالانکه د پلار شفقت څه کم نه ؤ.......... خو دهٔ ته د مور مينه تر هر څه مقدمه ښکاره کېده.

ولي چي د دهٔ مور او پلار د دهٔ د مکتب هر ضرورت ورپوره کړی ؤ. نو په دې وجه دی د مکتب په خپله ټولګه کي ډېر لائق ماشوم ؤ. او بله دا چي د دهٔ په تربيه کي د دهٔ مور او پلار د ډېر احتياط څخه کار اخستی نو په دې وجه دی په دې کم عمر يعني ماشوم توب کي ډېر نېک او باسعادت ماشوم ؤ.

هغه کوتره چي تل لوړ پرواز کوي چي هغه د ازادۍ او د ازادۍ د اهميت څخه ښه خبره وي........... خو هغه د ظالم (صياد) ښکاري د ارادو څخه ناخبره وي.

هغه خوږ ګفتار بلبل کوم چي د خپل ګل جانان په ياد کي په خوږو سندرو کي له عالمه بې خبره وي........... او هغه ته دا نهٔ وي معلومه چي يو داسي طوفان راروان دی او د دهٔ دا ښکلی ګل چي دی په مئين دی هغه به تيت و پرک کړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوم ماشوم چې د مور په غېږه کې یې د مینې شپې سبا کړې وي...... چاچې د مور د مینې د ډک ګفتار پرته یې بل هیڅ نه وي اورېدلي...... د خوشحالۍ او کامیابۍ پرته یې هیڅ نه وي لیدلي. هغه څهٔ خبر ؟ ولې چې د ژوند په تماشو کې څه عجیبه وېرونکي منظرې هم لېدل کېږي.

د هوشنګ مور ناروغه شوه........... ناروغي یې دومره زیاته شوه چې طبیبان هم ورته عاجزه شول........... کومه څهره چې به د ګل ګلاپ غوندې سرهٔ وه، د زعفران په شان زېړه شوه.......... هغه له نوره ډکې سترګې په کوم کې چې د هوشنګ د سترګو نورؤ هغه د یوې تتې ډیوې په څیر په پړکا وې.

د شپې هوشنګ د خپلې مور و څنګ ته ناست د مور د سر د وېښتانو سره یې ځان مشغول کړی ؤ........ کله به هغه د مور زېړ مخ ښکل کړو او کله به یې لاس په خپله سینه کېښود.......... دا د دهٔ په خیال کې هم نهٔ ؤ چې دی به له خپلې نیازیني مور څخه د تل د پاره جلا کېږي، او ټول ژوند به یې د مور بغېره په هجر کې تېرېږي....... خو د دې باوجود دی نن ډېر غمجن ؤ.

موږ ته څهٔ پته ده چې هغه ماشوم کوم چې د مور د مینې محتاج وي او هغه د دې پاکي سپېڅلي رشتې څخه جلا کول د خدای په کومو مصلحتونو کې دی......... موږ ته څهٔ معلومه ده چې بنیادم د شباب په عروج کې له دې دنیا سترګې پټې کړې او بل سل کلن ژوند کوي....... داسې بې شمېره سوالونه شته چې موږ یې د ځواب په لټون یو ، او داسې سوالونه به نور هم خامخا موږ ته په مخه پخپل فکر کې راځي........ خو لاکن د دې سوالونو ځوابونه موږ ته نهٔ معلوم دي او نهٔ به کله را معلوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

شي.......... د خدای په مصلحتونو یو انسان نهٔ پوهېږي او نهٔ به پوه شي.

د مور سترګي پر هوشنګ وچي ولاړي وې.......... ناڅاپه لکه د تودو اوبو را وخوټېدې او د هوشنګ په غم کي وبهېدې......... اخري لفظ چي د دې له خولې څخه ادا شو هغه د.......... هوشنګ نوم ؤ.

هوشنګ د مور سوړ وجود ډېر وښوروی خو هغه څه پوهېدی چي د دهٔ مور اوس کله هم دهٔ ته غږ نه کوي.......... هغه نه پوهېدی چي د دهٔ مور د دهٔ د پوښتني ځواب ولي نه ورکوي.......... هغه صرف دا لیدل چي د هغه پلار ژاړي او په کور کي ماتم جوړ دی، او د دهٔ مور په خوارږه خوب ویده ده.

کله چي خلګو اولیدل چي هوشنګ د مور د سینې نهٔ جلا کېدای او په ژړا یې د ټولو زړونه تر حلقه راوستلي ؤ نو یوې ښځي په زوره دی د مور د سینې جلا کړی او بلي کوټې ته یې بوتی.

خاوره ټول خپل ځان ته غواړي...... هغه دا نهٔ ګوري چي دا ځوان دی که زوړ، رنګ نسل، امیر غریب د هیچا پروا نه لري. ټول خپل په وجود کي رانغاړي. د هوشنګ د مور اخري ارام ګاه هم په خاورو کي جوړه شوه.

هېرېدل هم د خدای یو عجیب څیز دی. که دا یوې خوا ته لعنت دی نو بلي خوا ته نعمت هم دی. که زموږ د هېرولو عادت نه وای نو موږ به هم د خپلو قریبانو سره په څنګ کي د خاورو په غېږ کي په خوارږه خوب پراته وای.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هوشنګ فکر د بدلولو په هکله هر چا خپل تر وسه زيار وګالی. د هر چا چي څه په وس کېدو هغه يې ورسره کول. چا به کورته بوتی او ښه ډول ډول خوراکونه به يې ورته کښېښودل....... چا به نندارتون (سينما) ته د ساتېري د پاره بوتی. خو د هوشنګ معصوم، حساس او مغموم زړه په دې ځيزونو نه خوشحاله کېدو. د فراموشۍ زارلا د ده په زړه کي خپل تريخوالی نه و ښکاره کړی چي دی دي د مور بېلتون هېر کړي...... ده هر وخت د مور په بېلتون او غم کي معصومي اوښکي تويولې.

هغه د دنيا د اسرار په لټون کي بوخت فلسفي چي د دې دنيا معاملات ورته د ماشومانو لوبه ښکاري د مور په مرګ به يې خامخا له سترګو اوښکي درومي. هغه ماشوم چي د ژوند پنځه سپرلي يې هم لا نه و ليدلي د داسي حادثې ليدلو پس څنګه به په صبر شپې سبا کوي.

د هوشنګ پلار د مال و دولت څښتن و. د هېرېدلو زاريې په ختېه کي شامل و........ هغه په يو کال کي خپله ګرانه مېرمنه هېره کړه، او يوه بله ښځه يې کورته راوستله......... تر کومه چي دا دويمه ښځه نه وه راغلې هوشنګ په مور پسې ډېر غمجن و. نو چي کله ده دا وليدل چي د ده د مور په ځای بله ښځه راغله او د ده د مور ځای يې ونيوو خو د ده پلار هم هغه رنګه د ده سره مينه کوي نو زړه يې څه ډاډمن شو.

د ده دا خيال و چي دا ښځه به خاص زما د مور غوندي وي. په دې به ده دې ښځي ته (موركۍ) وئيلې، او د هغه وخت په انتظار شو چي دا ښځه به هم ماته د مور غوندي بې کچه مينه راکوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا يو داسي نفسياتي حقيقت دی چي سکه مور د خپل اولاد روښانه سباوون او خوشحالي ګوري........ خو مېره د بنزيانو سباوون تاريک ګوري......... د هوشنګ چي کومه توقع د دې دويمي مور څخه وه، افسوس هغه پوره نه شوه....... دهٔ چي به څو مره دې مېرې ته ځان ورنږدې کوو هغې به هو مره د ځانه لري شړلو. دهٔ د دې ښځي د ميني د حاصلولو هر ممکن زيار وکښي. خو هر وار به ناکامه شو.......... په يوه معصوم ماشوم کي د يوه پوخ انسان د فطرت د بدلولو صلاحيت چېري وي؟

يوازې د وجود ناروغي انسان نهٔ کمزوره کوي بلکه زهني ناروغي هم د انسان په صحت ډېر زيات اثر اچوي......... په دې سوب د هوشنګ زهني رنځ و ملال دی د ناروغۍ سره مخامخ کړی.

اوس خو هوشنګ د اول غوندي د لوبو کولو او خوش مزاجۍ نه لري شوی ؤ......... په کور کي يې زړهٔ تنګېدو او په مکتب کي خو به سبقونه ورباندي بوج شول......... په دې وجه د کور او مکتب څه لري په يو باغ کي به پټ ناست ؤ.

نر د ښځي څخه زياته بې وفا وختي....... د هوشنګ د پلار زياتره وخت به د خپلي ښځي سره تېرېدو......... هغه د هوشنګ په زدکړو (تعليم) او تربيه توجه ورکول پرېښودو.......... دا ؤ چي د هوشنګ و مېرې ته موقع په لاس ورغله او هغې به د هوشنګ ماټه (شکايت) و خاوند ته کولو. يوه ورځ يې تر دا پوري اوئيل چي دا څنګه ماشوم دی چي تر اوسه يې مور نهٔ ده هېره کړې............ بس نوره زهٔ له دهٔ بېزاره

(c) ketabton.com: The Digital Library

شــوم......... زهٔ د دهٔ پــه زګېــروي د دې کــور خوشــحالۍ نــه شــم برباده ولی.

پـلار بایـد چې دی په مینه پـوه کړی وای خو سر لـه هغـه نـه یـې پـه دهٔ مـخ راواړلـو او خبـم یـې ورتـه اوکـړو......... د ماشـوم زړهٔ معصـوم دی څـه د ډېـري جـوړ خـو نـهٔ دی......... د پـلار سـختي دی دې تــه مجبــوره کــړی چــې کــومي خبــري دهٔ پــه زړهٔ کــي ســاتلي وې هغــه یــې لــه خــولې څخــه راویســتلې او ډ بــډ یــې پــلار تــه مــخ راواړوی او ورتـه داسـي ګویـا شـو چـې! کلـه چـې زمـا مـور ژونـدۍ وه نـو تـهٔ کله هم له ما څخـه خفه شوی نه وې. او اوس چې زمـا مـور مړهٔ ده نو تـهٔ هر وخت لـه مـا خفـه یـې......... اوس خـو تـا لـه مـا سـره مینــه کــول هــم پرېښــې ده......... ماتــه د خــوراک د پــاره د وچــي ډوډۍ تـوکړې رارسـېږي....... زمـا جـامې څیـري شـوي دي، او تـهٔ لـږ هـم دا فکـر نـه کـوې؟ زهٔ چـې څـومره د نـوي مـور سـره مینـه کـوم دا هغــومره مــا لــري شــړي....... زهٔ چــې کلــه د هغــې و لــور ننوکـۍ تــه ورنــزدې شــم هغــه مــا لــه دې کــاره را وګرځــوي.......... بیــا هــم تــهٔ ماتــه بــد رد وایــې....... لــه ډېــره غمــه د هوشــنګ پــه سترګو کــي اوښــکي ښــکاره شــوې........ لــه ډېــره غمــه یــې پــه سترګو کــي د اوښـکو پـه ځـای ویـني راغلـې....... هغـه شـپه دهٔ ډېـره نـاکراره تېـره کــړه........ داســي لګــه چــې پــه ســکروټو یــې تېــره کــړې وي..... سهار ته یې ډېره سخته تبه وه.

یــوه میاشــت پــر بســتره پــروت هوشــنګ د نــاروغۍ ســره د جنــګ کولـو طاقـت بیلـو........ او یـوه ورځ چـې د سـهار سـترګه غوړېدلـه هــري خــوا تــه ګلونــو د شــبنم پــه اوبــو غســل کــړی ؤ، دلتــه پــر بســتره پــروت هوشــنګ د تــل د پــاره خپلــي نیمــي ســترګي پټــي کــړې.......

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه معصومه غوټۍ چي اوس به ګل کېده او د سپرلي په رنګينو به ښه ښکارېده د تل د پاره و شو کول شوه.

ماسپښين هوشنګ د مور په ځنګ کي خاورو ته وسپارل شو چېري چي هغه د تل د پاره د مور په غېږه کي په خوا ږه خوب اوده شو.

کېدای شي چي دا د دهٔ تر ټولو لوی ارمان ؤ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د نجات دروازه

له شپږو ساعتو څخه مریمه درپه دره ګرځېدله! رنګ یې داسې زیړ ؤ لکه څوک چې و زکندن ته نزدې وي...... مریمې هم خپل له لاسه ورکړی د څهرې رنګ لېرې خپل منزل ته روانه وه....... د افق په ها خوا د اسمان په وسعتو کې لوېدونکی لمر د وسپني غوندې سور لکه اوس سم دستې چې د یوې بټۍ څه راوتلې وي خپل په چاپېریال کې یې نارنجي رنګ پاشی...... د مریمې رنګ هم له ډېره کمزورۍ څه تک زیړ شوی ؤ.

لمر ډېر کرار کرار د افق په پرده کې ځان پناه کولو....... له ډېرو کلو څخه د مریمې د مخ سور والی د وینې د کمۍ له سوبه په زیړ رنګ بدل شوی ؤ.......د تهران لمر هم د مریمې غوندې د خپلې څهرې بڼه بدله کړې وه.

له شپږو ساعتو څخه مریمه درپه دره ګرځېدله! د دې د دوو کالو ماشوم د دې په غېږ کې ویده ؤ....... خوب او د مور غېږه د ماشومانو د پاره د یوه جنت څخه کم نه وي........ په کوم کې چې د دوی معصومې ارواحې له دنیا و مافیا څخه بې غمه په ډېر اطمینان سره ارام کوي........ دا ماشوم که څه هم قېد ؤ خو ازاد ؤ.

اې د اسمانو او د مځکې پاکې فرشتو! تاسو معصومه ماشومان د دنیا د بې رحمه لاسونو څخه ساتی او په خپله پاکه غېږه کې ځای ورکوی.... مریمه به هم زر خپل ماشوم تاسو ته درسپاري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لـه شپږو سـاعتو څخـه مریمـه درپـه دره ګرځېدلـه! لاکـن یـوه دروازه هـم د دې د پـاره خلاصـه نـهٔ شـوه......... د یـوه رحـم دل انسـان هـم لـه دې دروازو لـه شـا غـږ نـهٔ راغـی.......... د یـوه سـخي هـم لـه دې دروازو څخـه د خېـر لاس نـهٔ راووتـی........ د هیچـا سـره دا احسـاس نـهٔ چـي دا میـرات مـړې لـه درو ورځـو راهیسـې وږې ده او کوشـنی ماشـوم یـي هـم د لـوږې سـره پـه جنـګ دی.

د مـور زړهٔ بـه تـر کومـه د وینـو اوښـکي تویـوي؟ هغـه وړې وړې تـوري سـترګي کـومي چـي د دې د زېـړ رنـګ ښائسـت وې تـر کومه به ژړېدلې؟

لـه شـپږو سـاعتو څخـه مریمـه درپـه دره ګرځېدلـه! د خلګـو دې رویـې هغـه دې تـه مجبـوره کـړه چـي اوس بـه هغـه چېـري هـم د بـل در ونـهٔ ټکـوي........ د هیچـا د کـور مخـي تـه بـه نـهٔ ودرېـږي........ اوس بـه هغـه د هیچـا د سـر درد نـهٔ جـوړېږي....... خپـل د بـې وسـۍ پـه غږ به د هیچا ارام نهٔ حراموي.

هغـه د شـمیران (ښـار) د دروازې سـره پـه یـوه تـړه بانـدي کښېنسـته....... واټ (سـړک) سنسـانؤ........ ولـي چـي یـو څـوک هـم د تهـران پـه وچ ځـان خـوړنکي یـخ کـي لـه کـوره نـه راوتـی......... بـس یـو څـو بـې کـاره مـزدوران د ښـار د دروازې سره د واټ و غاړې ته ناست د لمر د لوېدو خوني منظره یې کتله.

اوس چـي ورځ ختمـه او ماښـام پیـل شـو، نـو دوی هـم مخـامخ چینکـي هوټـل تـه ننوتـو....... د هوټـل پـرده هـم رایلـه شـوه........ د امیـد اخـري تړون هم مات شوی او د ژوند اخري دریچه هم بنده شوې وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ژمـــي ځلوېښــت ورځـــي تېـــري شـــوي دي........... پـــه دې ځلوېښـت ورځـو کـي د يـوې دقيقـې د پـاره هـم مريمـه و انګېټهـۍ تـه نـهٔ وه کښېنسـتلې......... د دې پـه وجـود کـي چـي د ځـوانۍ کـوم حـرارت ؤ دا پـه هغـه بانـدي ژونـدۍ وه....... اوس هغـه حـرارت هـم پـه سړېدو ؤ.......... د ژوند اخري بځرکې هم په مړېدو وه.

کـه هغـه نـر وای نـو هـيڅ کلـه بـه يـې داسـي حـال نـه وای....... هغه بـه پـه يـوه هوټـل يـا د يـو مـال او دولـت څښـتن ځوان پـه حجره کـي د يخـه څخـه د ځـان ژغورولـو بندوبسـت کـړی وای......... خـو هغـه ښـځه وه او هغـه هـم شـل کلنـه ځوانـه ښـځه....... د چـا پـه غېـږ کـي چـي د دوو کلـو ماشـوم ؤ......... کـوم چـي د يـوې لهځـې د پـاره هـم د مـوره نـهٔ جلا کېدو......... هغـه چېـري تللـې شـوه؟ پرتـه لـه هغه منزله د کوم په لور چي دا اوس روانه شوې وه.

د ژمـــي ځلوېښـــت شـــپې تېـــري شـــوي دي.......... کېـدای شـي چي ځلوېښت ورځـي نـوري هـم تېـري شـي......... کېـدای شـي چـي سـبا بيـا دا شـپږ سـاعته دربـه دره وګرځـي....... کېـدای شـي چـي سـبا بيـا دا دلتـه د شـميران (ښـار) د دروازې سـره پـه لـوږه او تنده ناسته د مرګ سره په جنګ وي.

خـو دا نـا ممکنـه ده چـي د الله يـو نېـک بنـده راشـي او دا خپـل کورته بوزي.......... د اور څنګ ته د ژوند څنګ ته.

اوس خبـره تـردې تېـره شـوه.......... تـر کومـه بـه هغـه داسـي محرومه ژوند تېروي؟ تر کومه به دربه دره ګرځي؟

پـه دغـه سوچ کـي وه چـي پـر عـين دا وخـت چـي د تهـران رنـګ هـم د لمـر غونـدي نـارنجي شـوی ؤ او د ايـران د غـرو شـاته پـټ شـوی ؤ مريمـي اخـري سـلګۍ ووهلـه......... دې خپـل د ژونـد اخـري سـاه او

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپل د ژوند یادګار دوه کلن هغه معصوم ماشوم کوم چې اوس اوس ویده شوی ؤ د ژمي و یخو ښیلو ته یې وسپاری.

له شپږو ساعتو ښخه مریمه درپه دره ګرځېدله! اخر یوه دروازه خو ورته خلاصه شوه....... هغه هم د جنت دروازه......... زهٔ په یقین نه شم وئیلی خو په دې ضرور خبریم چې دا دروازه د نجات دروازه وه.

له شپږو ساعتو ښخه مریمه درپه دره ګرځېدله! اخر په دې د حیات ابدي (د تل ژوند) دروازه خلاصه شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زاړه چمپلان وچه ډوډۍ

پرون شپه زۀ ترډېره ویده وم.......... ماپښین ته نږدې زما سترګي خلاصي شوې.......... د لمر وړانګې زما د کوټې د دربچو د شیشو څخه خپل زېړ رنګ پاشی.......... د دروازې د پردې څخه د لمر رڼا داسي ښکارېده لکه د یوې ماه جبیني مخ چي په نقاب کي ښکاري.

د تهران د مني په موسم کي نری باد، تونـد لمر او تک شين اسمانه څخه پرته بل هیڅ یو داسي شی نۀ ؤ چي د سهار ښائست یې پیکه کړی وای..... کله چي د سهار باد د دربچې څخه زما پر مخ ولګېدی نو د خوب ټوله سستي یې راڅخه لري کړه، او زۀ د هري ورځني کار د پاره یو ځل بیا چمتو شوم...... هم په هغه وخت لاندي په کوڅه کي یو مانوسه نارینه غږ زما تر غوږو شو

زاړۀ چمپلان وچه ډوډۍ اخلو..........

څلورمیاشتي مخ کي مو ړ د شاه عبد العظیم په باغ کي ناست وو....... زمو ړ یو ډېر محترم ملګري ته عجیبه غوندي خیال راغی، هغه وئیل چي که چېري مو ږ اته واړه ملګري په یوه محفل کي راغونډ شو نو ؟ دې خیال ته زۀ په دې عجیبه وایم که زمو ږ رنګه دوه ملګري هم سره کښېني نو به سم د لاسه جنګ پېل شي.

دا داسي چي دوه لیکوالان یو ځای نۀ شي کښېنستی........ د هر یوه خپله عقیده وي.......... خېر هغه ورځ خو په خېر تېره شوه ولي چي په مو ږ کي دري غېر کسان ناست وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په هغو کې یو نومـوړی شاعر عتیق ؤ. دویم شهناز مطرب (سازنده) ؤ او دریم سیماګر انځورګر ؤ، چې په برش به یې په مړو کې هم ساه اچوله. ظاهره خبره ده چې چېري اتۀ فنکاران چې په هغو کې څلور لیکوالان او شاعران وي په هغه مجموعه کې به څۀ څۀ خبري نۀ کېږي.

د ډوډی، وروسته خدائ خبر چې څۀ خبره وشوه چې زما او زما د افسانه نګار ملګري دوست علي نامق تر منځ یو بحث وځېړل شو.

د نامق عقیده دا وه چې پر انسان چې څه تېرېږي هغه د خالق او فطرت له سوبه کېږي.

زما عقیده دا وه چې اخلاق او د ژوند اساس پر تربیه باندي اړه لري........ موږ دواړو ښخي ډېري خبري وکړې. مسلسل نیم ساعت موږ خپل او د نورو ملګرو مازغه خوړلو، خو هیڅا هم پر ځان بده نه ولګوله. ولې دوی په دې پوهېدل چې دوی هم دغسي کوي.

نامق هر قسمه دلائل او وئیل خو زۀ خپل په خبره وچ ولاړ ټکي په ټکي مي د دۀ د دلائلو ځواب وئیلو، اخر موږ په ډېرو خبرو کولو ستړي شو او زموږ د بحث هیڅ فېصله نه وشوه........ موږ دواړو تر منځ دا شرط کښېښودی که په موږ کې هر یوه خپله خبره سپینه کړه نو دا بل به و ټولو ملګرو ته یوه پر تکلفه مړی، (دعوت) کوي.......... د خوند خبره خو دا وه چې په موږ دواړو کې هر یو ته دا یقین ؤ چې شرط به هغه ګټي.......... ټول لیکولان دغسي وي......... هغه ته خپله رایه بالکل سمه ښکاري او د بل رایه ورته کمزوره ښکاري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هـم پـه دغـه ورځ مـا ځيګر مـوږ پـه بـس اډه کـي ناسـت وو.......... ګېرچـا پېره د خلکـو رش وو.......... ټـول خلکـو مـوږ تـه داسـي کتـل لکـه چـي دا فنکـاران يـا اديبـان د بلـي دنيـا انسـانان وي.......... هـو هغـو خلکـو تـه دا حق ؤ چـي هغـوی مـوږ ته دغسي اوګوري.

مـوږ پـه خپلـه ګپـه لګيـا ؤ.......... مـا وئيـل چـي د فردوسـي غونـدي طبعـي او فصـيح اشـعار بـل هيڅـا هـم نـه دي وئيلـي.......... خـرم، هـومر تـه تـرجيح ورکولـه.......... د عتيـق صـاحب يـا دا رايـه وه چـي کـه څېـري مـوږ د پشـکن د شـعرو مطالعـه اوکـړو نـو دا بـه ثرګنـده شـي چـي د هغـه کـلام بهتـر دی.......... رامـس يـا د وکټرهيوګـو د اسـلوب څخـه متـاثر ؤ........ د نـامق يـا دا خيـال ؤ چـي پـه دې ټولـو اسـتادانو کـي يـو هم د امـرا، والقيس پـوري نـۀ شي رسېدی.......... شـهناز يـا خپلـه سـارنده راخسـتې وه او وئيـل يـې چـي د بهېتـوون غونـدي سندرغاړي پـه خپـل غـږ کـي د شـاعرانه افکـارو ترجمـاني کـړې ده.......... سيماګر انځـورګر يـا د خپلـي دنيـا د تخيـل پـه عقيـده کـي وئيـل چـي د انسـاني احساسـاتو او جزبـاتو ترجمـاني کـروز پـه خپـل لاس جوړشـوو فنپـارو کـي ثرګنـده کـړي دي. هغـه د خپـل فـن له کبله و کمال ته رسېدلی دی.

دغـه خبـري روانـې وې چـي زمـا سـترګي پـه يـو خبـر غوبـتونکي (فقيـر) بانـدي ولګېـدې.......... چـي ځيـري جـامې پـه غـاړه د يـو کـور د دروازې پـه پـايو (سـېړی) ناسـت ؤ.......... هم پـه هغـه وخت زمـا پـه خيـال کي يـو داسي خبره راغلـه چـي مـا فردوسـي، هـومر، پشـکن، وکټرهيوګـو، امـرا، والقـېس،

(c) ketabton.com: The Digital Library

بهېتــوون او کــروز مــې د خپلــو ملگــرو څخــه را خــلاص کــړو.......
ما پر ملگرو غږ کړو چي محترمو زۀ خپل کار پېلوم.

کوم کار؟

ولــي هغــه شــرط؟ څنگــه نــا مق صــا حب تــۀ فقــر تــه د دنیــا ذلیلــه پیشه وایي او دا د انسان لویه بدبختي نه بولې؟

زما له بخته په دې موقع نامق انکار نه او کړو.

ماورتــه او وئیــل کــه خبــره داوي نــو زۀ هغــه مخــامخ ولاړ فقیــر دلتــه را غــواړم او ســتا مــخ تــه پو ښتنه ځیني کــوم.......... تــۀ یــې گــوره هغــه بــه دا ذلیلــه پیشــه پرېــږدي او بیابــه د نــۀ کولــو قــول هــم راسره کوي.

نــامق پــه زوره پــه خنــداکي داســي راتــه وکتــل لکــه د هغــه پــه خیال چي ما شرط وبایلو.

زمــا پــر خپــل ځــان دومــري بــاور ؤ ځکــه مــا د هغــه خنــدا تــه توجــه نۀ کړه ور او ورتــه او مــي وئیــل کــه مــا دا ثابتــه نــۀ کــړه نــو زمــا نــاکــامي د نــامق د کامیــابۍ ثبــوت دی........ هغــه بــه د فقیر څخــه هیــڅ قســم پوښتنه نه کوي.

مــا او نــامق هغــه فقیــر تــه ورغلــو او هغــه مــې د ځــان ســره دلتــه راوســتو........ما د هغــه ســره تقریبــاً شــل یــا پنځــه ویښــت دقیقــې خبــري وکــړې.......... زمــا خبــرو او منطــق هغــه قائــل کــړو........... مــا هغــه تــه څــه او وئیــل دا ډېــر اوږد بحــث دی. زۀ ستاســو دښــمن نــۀ یــم چــي ستاســو مازغــه او خــورم.......... تاســو یقیــن وکــړی چــي مــا هغــه فقیــر څنگــه لــه دې کــاره راوگرځــوی........... هغــه پــه خپلــه اقــرار وکــړو چــي دا خــو ډېـــره ذلیله پیشـــه ده........... ډېـــره ســـترې او بـــې شـــرمه دنـــده

(c) ketabton.com: The Digital Library

ده..........لـه سـهاره تـر ماښـامه د هـریـوه مـخ تـه لاس غـزول د چـا پـه وس دي.........کـه ماتـه اوس اوس دوه تومنـه (د ایـران روپـۍ) پـه لاس راشـي نـو زهٔ بـه یـوه عزتـداره پیشـه پیـل کـړم...........زهٔ بـه د کبـاړ کار پیل کړم.

مـوږ هغـه تـه دوه تومنـه ورکـړې......... هغـه سـم د لاسـه بـازار تـه ولاړی او یـو غټـه ټـوکری یـې واخسـته......... څـه قـران (د ایـران پیسـې) یـې د مـخ پـه جیب کـي واچـولې او د ښـار پـه کوڅـو کـي په دې نارو سر شو!

زاړهٔ چمپلان وچه ډوډی اخلو...............

محمـد علي د دې کبـاړ والا نـوم دی........ هغـه زاړهٔ چمـپلان وچـه ډوډی او نـور داسـي د کبـاړ څیزونـه اخلـي او خرڅـوي یـې........ هـره ورځ....... دا د دهٔ کـار دی...... دا سلسـله نـهٔ ختمیـدونکي سلسـله ده.......... هغـه هـره ورځ زمـا د کـور لانـدي واټ (سـړک) تـه راځـي. پـه اونـۍ (هفتـه) کـي یـو وار زمـا د سـلام د پـاره کورتـه هـم راشـي........... د ټـولي اونـۍ روداد راتـه بیـان کـړي......... او پـه کومـه ورځ چـي زهٔ تـر ډېـره ویـده یـم نـو د دهٔ دا خوږ غږ ماله خوبه ویښ کړي.

زاړهٔ چمپلان وچه ډوډی اخلو.............

اې زمـا ځـوان افسـانه نګـار ملګـرې علـي نـامق صـاحب......... هغـه سـتا پرتکلفـه مـړی زمـا نـهٔ هېرېږي کومـه چـي لـه ننـه څخـه څلـور میاشـتي مـخ کـي وه.......... خـو تـهٔ زمـا پـه دې خوشـحالی نـه پـوهېږې کومـه خوشـحالي چـي محمـد علي د کبـاړ کار پیل کړو او د خپر غوښتوني څخه یې په خلاصېدو ماته راکړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لقب

تهران یو لوی ښار دی............ ښکاره ده چې د لندن او پیرس غوندې لوی ښار نه دی........... خو ډېر نوموړي خلک په دې ښار کې اوسېږي. چې ته ځني نا خبریې.......... خو ستا بې خبري د هغه په اهمیت کې څه کمی نه شي راوستی.......... تر ټولو ښه دلیل دا دی چې اقا عاقل الدوله ډېر نوموړی شخصیت دی. او ته دی نه پېژنې........... د دې وجه دا ده چې تهران یو ډېر لوی ښار دی.

تا خو څه د دې زمه واري نه ده اخستې چې د تهران ټول مشاهیر وپېژنې........ که ته اقا عاقل الدوله نه پېژنې نو په دې کې د خفګان هیڅ خبره نه ده....... په نړۍ کې ډېر نوموړي خلک شته چې ته یې نه پېژنې، او که په دې کې ته اقا عاقل الدوله هم نه پېژنې نو دا ستا د شان خلاف هم نه ده.......... بلکه تا ځان پخپله د دې د لیدلو او پېژندلو څخه محرومه ساتلی دی.......... خو زه د دې نعمت څخه بې برخې نه یم.......... زه خوش قسمته یم او تا هم په دې خبرول خپل اعزاز ګڼم.

د ناصرالدین شاه د باچهي په اخري وخت کې یو سړی حاجي علي احمد عطار هم ؤ......... کوم چې د خپل دور په مشاهیرو کې شمېرل کېدای...... په هغه زمانه کې ډپلومېسي (سفارتکاري) صرف د میرزا ملکم خان او د علي احمد عطار په برخه کې راغلې وه.......... هغوی دا حق درلود چې په غټو خلکو کې شمار شي.......... که چېري دوی نن وای نو په زرګونو سیاست مدارانو کې به د څراغ په څیر وای........ د

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوی و مخ ته به د نورو اهمیت نهٔ وای......... خو په هغه وخت کي دی په شهرت کي یکي یوازې ؤ نو د شهرت ځلېدونکی تاج د حاجي علي احمد عطار پر سر کښېښود ل شوی ؤ......... د دهٔ هغه کنډی سرهٔ ډیره د خلګو د توجه مرکز وه.

د حاجي علي احمد عطار سره په ژوند کي درې څیزونه وو.......... یو عظیم شهرت.......... دویم دکان عطاري (دعطرو دکان)......... او دریم د دهٔ چالاکه او باهوشه زویي کوم چي په هغه ورځو کي په عبدالله ګنجا (عبدالله پک) مشهوور ؤ............ خو په سوکه سوکه پر مختګ سره په اقا عاقل الدوله مشهوره شو.

دا خبره رښتیا ده چي پلار مشهور وي نو زویي به هم خامخا شهرت موندي. په دې وجه حاجي علي احمد عطار که کلیات ملکیم او مقالات حبل المتین په یاد زدکړي وو خو د ژوند لویه ارزو یې د زویي تریه وه........... که تهٔ وای نو په دې به مایوسه شوی وای او په زړهٔ کي به دي وئیلي وای چي دا نا ممکنه ده چي عبدالله پک دي اقا عاقل الدوله شي......... خو دهٔ دا کار تر سره کړی........ دی مشهور شو. او تر دا انده چي ما او تا یې نن د شهرت تذکره کوو.

د دا حاجي علي احمد عطار کنډی ډیره کټ مټ د اوزې سره مشابهه وه......... په دې وجه الله پاک عقل هم د دې حېوان په شان ورکړی ؤ........ د دې عقلمندی کرشمه وه چي دهٔ د زویي د پاره د شهرت لاره برژروموندله......... عبدالله پک یې په مدرسه کي داخل کړو......... دا دهٔ د شهرت اوله ورځ وه......... په هغه وختو کي په مدرسو کي به د هوشیاری قابلیت او شهرت طلبی تریه ورکول کېده......... په دې

(c) ketabton.com: The Digital Library

سوب عبد الله پک په مدرسه کې د اولې ورځې څه د هوشیارۍ او چالاکۍ و کمال ته ورسېدو.

د مدرسې مهتمم یا ناظم په هغه خوش قسمته خلګو کې ؤ څوک چې د کیمیا په علم کې ماهر ؤ........... دۀ به د فطرت بشرٰی (د سونې په څیر زیړ کانی، تانبا) د مسو څه سونا جوړوله.......... چنانچه هغه د حاجي علي احمد عطار څخه عبد الله پک واخست او د څو کلو پس یې یو خراف سخن ساز (شاعر)، باهوښ دکار او تربیه شوی ځوان ورکړ.......... هغه کامل استاد و ځوانانو ته به یې د سفارتکارۍ او زمانه سازۍ درس ورکولو.......... او دې څیز د ژوند هره لار خلاصوله.......... د ډېرو ځوانانو د پاره دا لار خلاصه شوې وه په هغو کې یو عبد الله پک هم ؤ.

اخر مدرسې خپل سعادت ښکاره کړی......... د دې لارې اول منزل د څلورو سوو کسانو د مرکزي جومات (مسجد) تحریک ؤ......... او دویمه مرحله د بهارستان او د جومات د سپه سالار حمله وه.......... پر دې لاره تلل دي و هغۀ سعادت ته ورسوی کوم چې د دۀ د پلار ارمان ؤ........... حاجي علي احمد عطار په (۱۳۲۴)هـ کې په یوه خاص موقع په حق ورسېدی.

د دۀ په ګلستان کې و اول ګل ته لاس ور واچول شو........ تۀ او ګوره څنګه ښائسته ګل ؤ........... یعني په دغه کال د جمادي الاخر په میاشت کې د دۀ پر لمن د وینې یو څاڅکی ولګېدی......... اوس دا نۀ وه معلومه چې دا د کوم بدبخت د

(c) ketabton.com: The Digital Library

وینـي ځـاځکی دی.......... د بهارسـتان و مـخ تـه ډېـر بـې ګنـاه خلک د توپک تر ګولیو ایستل شوي ؤ.

عبدالله پـک چي پـه دا ورځ عبدالله خـان ؤ او پـه تهـران کـي پـټ ؤ، کله چي مجاهدینو تهـران فـتح کـړو نـو عبـدالله خـان هم د اوبـو لـه ښـکمه را ووت، او هغــه سـور ګـل یـې د حکومـت و واکـدارانو تـه ښـکاره کـړو............. د دې وطـن وګـړي ډېـر قـدرمن دي او فـوراً یـې د ازادۍ د شـهیدانو نومونـه پـه ډېـر افتخـار سـره پـه دوتـرو پـه کاغذو کي ثبت کړو.

د عبـدالله خـان نـوم یـې هـم د دولـت د نوکرانـو پـه سـرلیک کـي اولیکلـو....... کلـه چـي د وزارت قـانون چـوکۍ تشـکیل شـوه نـو یـو سـور پـوښ چپړاسي یـوه لفافـه پـه لاس کـي چـي پـر هغـه بانـدي د وزارت داخلـه نخښـه جـوړه وه د مرحـوم حـاجي علـي احمـد عطـار پـه محله کي د اقا عبدالله خان مجاهد پته معلوموله.

خـدای خبـر اقـا عبـدالله خـان څنګـه پـه لاس ورغـی.......... یـوه شـانداره چـوکۍ کومـه چـي د چـارمغز د لرګیـو څـه جـوړه پـه وزارت خـانې کـي د دۀ پـه انتظـار وه او د معـاون د پـاره یـې دۀ تـه دا چـوکۍ ورسـپارلې وه.......... داسـي هغـه سـور ګـل پـه یـوه تـرو تازه میوه کي تبدیل شو.

د وزارت خـانې و میـز تـه مخـامخ پـه چـوکۍ ناسـت اقـا عبـدالله خـان پـه دې سـوچ کـي شـو چـي د انسـان د ژونـد هـم دوې برخـې وي........... یـوه هغـه زمانـه کومـه چـي د کامیـابۍ پـه لار سـهي عمـل وي او دویمـه هغـه زمانـه پـه کـومي کـي چـي پـه زحمـت او مجاهـدې سـره فائـده لاس تـه راوړل کیـږي........... پـه اولـه مرحلــه کـــي مـــي د فســـاد او بغـــاوت مراحـــل ټـول تـر سـره کـړو.......... اوس نـو موقـع پـه لاس راغلـې ده چـي لـه دې څخـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګټه تر لاس کړم او خپل سبا وون محفوظ کړم....... او س هغه وطن، ازادي، قرباني، فرار، زحمت او مشقت ټول و خدای ته وسپاره او دا څو ورځي په راحت کي تېري کړه.

تهٔ خبر یې چي د کوم انسان ژوند په ارام او راحت کي تېر شي نو ډېر لوی غنیمت دی.......... بیا هغه وخت نهٔ را ګرځي او تاریخ دغهٔ ورځي هېري کړي. ځکه نو ماته هم اجازت را کړه چي زهٔ هم د نورو مؤرخینو په شان اقاعبدالله خان پر خپل حال پرېږدم هغه دي د خپلي نوي عهدې څخه ګټه تر لاسه کړي لاکن یوه نکته شته چي هغه زهٔ نهٔ شم پټولی.......... هغه دا چي د هري زمانې یو بدلون وي........... انسان چي تر کومه وخته پسمانده وي نو پسمانده وي. او کوم وخت چي دا انسان د لویي خوا ته راشي نو د دهٔ هر څیز او فعل ډېر لوی ښکاري.......... په دې وجه د انسان خپل ذاتي نوم تر هغه وخته ډېر ښه وي تر کومه چي د دهٔ کار روان وي........... په ایران کي چي کله یو انسان لوی شي نو بیا د دهٔ ذاتي نوم د پاره یو قالب جوړ کړل شي چي په کوم کي د دهٔ بزرګي راشي.......... په دې قالب کي تر لقب ښه څیز نهٔ شي کېدای.

یو سړی چي صرف د وزارت خانې معاون وي هغه تش په نامه قناعت نه کوي. لقب د هغه ضروت وي او هغه هم داسي لقب چي د اسم با مسمٰی نه وي. داسي لقب چي مصداق ولري. داسي خو هم نه شي کېدای چي یو بزدل سړي ته موږ د بهادر الدوله لقب ورکړو.......... که موږ ورته او ګورو نو د اقا عبدالله خان د پاره د عاقل الدوله لقب پرته بل لقب نه ؤ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

تـا ولیـدل چـي حـاجي علـي احمـد عطـار څـو مره عقلمنـد سـړی ؤ....... هغـه پـه څنګـه هوشـیاري سـره عبـدالله پـک پـه څـو کلونـو کـي دننـه دننـه اقـا عاقـل الدولـه کـړو......... وزیـر د عبـدالله خـان د پـاره د اقاعاقـل الدولـه د لقـب سـفارش دربـار شـاهي تـه ورلیږلـی ؤ او څـو ورځـي پـس د لقـب پـه خوشـحالۍ کـي د اقاعاقـل الدولـه پـر کـور د وزارت خـانې دعـوت ؤ......... لاکـن خلـګ لـه دې رازه نـه ؤ خبـر چـي د ژونـد پـه هـر ځیـز کـي نـر او ښـځه، مهمـل و مسـتعمل، اصـل و نکـل، جزکـل طبعـي و مصـنوعي یـو فطـري عمـل دی........ هیـڅ یـو داسـي څـوک نشـته چـي د هغـه همـزاد نـه وي او څـوک چـي بـزرګ او د لـوړ سـپېڅلي عمـل خاونـد وي نـو پـه طریقـه کـي بایـد اول سـړی د هغـه همـزاد شـي........ د لقـب لمـن هـم دومـره پراخـه ده چـي یـو انسـان دې پـه خپـل لقـب کـي یـو عـدد منفـرد نـوی لقـب اختیـار کـړي دا بالکـل ناممکنـه ده......... کېـدای شـي چـي د دۀ هـم همـزاد وي او عاقـل الدولـه د چـا کـم نـه دی چـي د دۀ شـریک لقـب بـه نـه وي......... لاکـن بـد بختـۍ دی د بدمرغـه سـړي شـریک کـړی......... پـه دې کـي د دۀ څـه لاس خـو نـه ؤ....... بلکـه دا د دۀ د طبیعـت او فطـرت قصـور ؤ چـي د ټولـو بزرګـانو څخـه یـې حسـد او بغـض درلـود او د خپـل حسـد یـې مختلـف انځورونـه جـوړول......... پـه دې انځورونـو کـي یـو انځـور هغـه دی چـي د هغه په هکله دا مشهوره دي چي

 که صعود ے بنو دکش نہ بو مل ے زپ ے است

یعنـي د اقاعاقـل الدولـه شـریک لقـب یـو داسـي شـخص ؤ چـي بالکـل د دې بـرعکس او ضـد ؤ.......... یعنـي هغـه شـخص چـي کلـه هـم دومـره اوچتـو الي تـه نـه ؤ رسـېدلی هغـه هـم پـه دې چـي هغـه په تهران کي جعلي سکې او کاغذونه جوړول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دې ملک کې د ذریعه معاش یوه خاصه پیشه نشته.......... په دې وجه خو د خلکو سره بله لار نشته پرته له دې د جعلي سکو او کاغذو جوړول.

د پولیس په دوتر کي د القاباتو فهرست نه ؤ.......... په نړۍ کي همېشه په شهرت اعتبار کېږي.......... په دې وجه یوه شپه اقاعاقل الدوله خپل دکور په یوه کوټه کي چي هغه د دهٔ خواب گاه وه ویده ؤ.......... نابیره یو جگ ځوان وردننه شو او کوتوالي ته یې د تللو ورته اوویل.

د دې خبرو خلاصه دا ده چي اقا عاقل الدوله دودېرش (۳۲) ورځي په کوتوالۍ کي بندي ؤ.......... لاکن د دهٔ روح یې د ازادۍ د تهمت څخه مجروح کړه.......... د دې مقدمې څخه خلاصون څه اسان نه ؤ.......... نهه سوه څلرویښت (۹۲۴) روپۍ پر مقدمې ولگېدې او دودېرش (۳۲) ورځي یې په بندي خانه کي تېري کړې.

اقاعاقل الدوله دا اعتراف اوکړو چي زما په زهن کي هغهٔ ورځ دهو که راغله په کومه ورځ چي ما دا لقب اختیار کړ، او که تاسو اووینی چي اقاعاقل الدوله یوه ورځ د خپل لقب څخه استعفیٰ ورکړه نو تاسو په تعجب کي کېږی مهٔ او دا استعفیٰ د دهٔ کم عقلي مهٔ گڼی.......... د دهٔ په مازغو کي اوس هم لطیف فکرونه شته.......... صرف رسماً له دې دستبرداره کېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مینځه

د شپې........

دېرش کلنه وارکا په کراره کراره ځانګو ځنګوي چې په هغه کې یو ماشوم پروت دی. دا په کراره غبږ هغه ته الله هو وایي.

الله هو للو للو، خوب دې درشي په لېمو......ویده شه لالیه ویده شه، زه ګوره تاته الله هو وایم.

ځانګو ته مخامخ یو شین څراغ بل دی او په کوټه کې په رسۍ باندې تور پتلون او یو څو کوچنې کوچنې قمیصونه راځوړند دي چې د هغو اوږده اوږده سوري پر وارکا او ځانګو باندې نښلي.

د څراغ د بتۍ د رڼا د خوزېدو سره دا سوري هم په اتڼ اخته شي. لکه چې په تند باد کې چې پاڼې په رپېدو شي.

په کوټه کې یو داسې بې خونده بوئ خور دی لکه چې د ګوبي ښوروا یا دا کوټه د موڅي دکان وي.

ماشوم په ژړا دی....... هغه هم داسې په ژړا لکه د ډېرې ژړا پس خپله پاته ژړا برقراره ساتي او هغه هم نه ده معلومه چې کله چپ شي.

خوارکۍ وارکا ته خوب ورځي........ سترګې یې له خوبه ډکې دي..... له خوبه سر وربانده زړېږي....... په مغزې یې هم ډېر سخت درد دی..... دومره وس نشته کې چې خپلې سترګې یا شونډې وخوځوي........ سترغږې یې له ډېره ناخوبۍ د مخ په کاسه کې ننوتلې دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

الله هو للو للو، ستا بلا په لويو غرو........ويده شه لالیه ويده شه.

چمچماران په يو داسي بېسوره راګ کي مصروف وو چي ټول ماحول يې په سر اخستی ؤ.

د ځنګ د کوټې ځخه د ښبستن او د هغه د مېرمني د خراري غړ هم تر وارکا رارسېدی......... د ماشوم ځانګو په يوه غمجنه غړ غړېدله....... دې ټولو غږونو يو تسکين بخښونکی راګ جوړ کړی ؤ......... هم د هغو خلګو د پاره چي په خواړه خوب پر خپلو بسترو پراته وو....... لاکن په دي وخت کي دا راګونه ډېر تکليف ده ښکاره کېدو......... هغه په دې وجه چي په دې راګو کي د وارکا ويدېدل يقيني ؤ.

که خدای مه کړه، خدای مه که وارکا ويده شوه نو ددې ښبستن او د هغه ښځه به د دې هډونه ورمات کړي.

د څراغ رڼا بيا په نڅا شي........ د دې په تته رڼا کي اوږده اوږده سوري په حرکت کي راشي کومي چي د وارکا د سترګو نيم خوابي او د سترږي دماغ په مخ کي په ګرد کي پټ انځورونه ښکاره کوي. اوس د دې په سترګو کي په ګرد کي پټ دا انځورونه د يوې توري وربځي شکل اختيار کړي کومي چي په اسمان کي د يو بل پسي په ګردش کي وي......... نا بيره تېز شمال راشي او دا ټولي وربځي سره ګډي وډي کړي. اوس وارکا د کيچړه ډک واټ (سړک) ويني چي پر غاړه يې د صبر وني قطار در قطار ولاړي دي او د هغو په منځ کي خلګ پر وړو بوجۍ اخستي ډېر په ضعيف انداز روان دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم په هغه وخت دا ټول خلګ سره د خپلو بوجیو په دې کیچړ کي ولوېږي.

تاسو ولي وغورځېدی؟ ....وارکا د دې خلګو څخه پوښتنه او کړي.

هغوی ځواب ورکړي چي ! د ویدېدلو د پاره.

د دې خبري سره سم هغوی ټول په خواږه خوب ویده شي...... بلي خوا ته کارغان او ګورګوتان (چیل،د باز په شان مرغه) د برق (بجلۍ) پر تارو ناست د ماشومانو غوندي پر دې خلګو باندي نارې وهي.

الله هو للو للو ، ویده شه لالیه ویده شه............. وارکا د ځان سره زمزمه کوي او هغه خپل وجود په یوه کیږدۍ کي اووینی چېري چي د دې مرحوم سپین ږری پلار پر مځکه پروت له درده یې زګېروی، خېزي.

دومره درد چي له خولې څه یې تش اف، اف، اف خېزي.

د دې مور پلیو ګیویا په کور کي نشته............ هغه تللې ده او ښځنتن ته حال ورکوي چي یافین مري.

ډېر وخت او شو تر اوسه نه ده راغلې باید چي په دومره وخت کي هغه راغلې وای.

وارکا انګېټۍ ته نږدې ناسته د پلار زګېروی اوري......... هم په هغه وخت د کیږدۍ څه دباندي د موټر غږ راشي......... یو ځوان ډاکټر کیږدۍ ته راننوزي......... د تیارې په وجه د هغه مخ سم نه معلومېږي......... وارکا د ډاکټر صرف دا الفاظ واوري چي ! رڼا جوړه کړی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پلیوګیویا د موم‌باتۍ پسې ګرځي........ یوه دقیقه په دې انتظار په ډېره خاموشۍ تېره شي........ دفعتاً ډاکټر خپل د جېبه څخه موم‌باتۍ را اوباسي او روښانه یې کړي.

محترمه داهم داسي روښانه پرېږدی زهٔ اوس راځم.......پلیوګیویا ډاکټر ته دا خبره اوکړي او له کېږدۍ څخه دباندي اووزي.

د موم‌باتۍ کوچنۍ ټوټه له کېږدۍ څخه دباندي پیدا کړي او را یې وړي.

نابیره د یافین سترګي رڼي را وخېژي لکه هغه چي د ډاکټر او کېږدۍ پرته یو بل خاص څیز ویني.

محترمه په کومو سوچونو کې یې ؟ له کومه راهیسې په تکلیف یې ؟ډاکټر له دهٔ څخه پوښتنه وکړه.

ډاکټر صاحب ! زهٔ مرمه ....زما وخت رانږدې دی........ لږ سات پس به زهٔ له دې ژونده خلاصېږمه.

بدمرغه خبري مه کوه....... موږ دا یو ستا درملنه کوو.

په دې ښه عمل موږ غریبان ستا منندویو........ داسي معلومېږي لکه مرګ چي راشي او بیا له دې څخه ځان بچول....
؟؟

ډاکټر ترنیم ساعت پوري د یافین د کتلو وروسته ورته اووایي چي دا قصه زما تر وسه تېره ده....... تهٔ داسي وکړه تهٔ لوی روغتون ته ولاړشه...... هلته ستا درملنه کېدای شي...... زر ځه...... اول هم ډېر ناوخته شوی دی....... داسي نه چي د روغتون زمه واران ویده وي. ...... خېر ته د دې غم مه کوه ...... زهٔ یوه پاڼه درلیکم........ اورې که نا ...؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

مننه ډاکټر صاحب .... خو دی دومره لېري ځنګه په پښو ولاړ شي؟ زموږ سره داسي رېړۍ (کراچۍ) هم نشته .... پلیو ګیویا دې ځوان ډاکټر ته په عاجزۍ سره اوو ایي.

تاسو هیڅ غم مه کوی...... زۀ ستاسو ښځښتن ته وایم هغه به تاسو ته د اس ټانګه را ولېږي.

د ډاکټر د تلو سره سم مومباتۍ هم مړۀ شي.

بیا هغه د اف،اف غږ تر غوږو شي...... نیم ساعت پس و کیږدۍ ته نږدې د اس ټانګه اودرېږي.

دا ټانګه د یافین ښځښتن د یافین د پاره رالېږلې وه چې هغه روغتون ته پکې ورسوي.

یافین روغتون ته تللی دی....... اوس نو ورځ هم ده......... پلیو ګیویا پر کور نشته ولي چې هغه د یافین پو ښتني ته روغتون ته تللې ده.

یو ځای د ماشوم د ژړا غږ راشي. وارکا بیا په زمزمه شي.

الله هو للو للو ، ویده شه زما لالیه...........

په دې وخت کي پلیو ګیویا بېرته راشي........ په سینه د صلیب نخښه جوړه کړي او وارکا ته په ډېره همدردۍ او کراره دا اووایي چي! تر ما خوستنه خو ډاکټرانو دی جوړ کړو خو سهار په سپیدو کي د خپله روح و خدای ته وسپارله......... خدای دي د دۀ روح ښاده لري....... هغو وئیل چي ډېر ناوخته مو روغتون ته راوړی....... په کار دا ؤ چي وختي مو راوړی وای.

د دې اورېدلو سره سم وارکا په چغو سر شي....... دفعتاً په دا وخت کي یو ځوک د دې پر سر داسي وار وکړي چي د دې تندی د ونې سره ولګېږي.......کله چي دا سترګي خلاصي کړي نو مخ ته ورته خپل ښځښتن پاپوش ولاړ وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بــــې شـــــرمي........ ماشـــوم ژاړي او تــــۀ کـــــاره ویـــــده یــې.......... پـاپوش د دې خبـري سـره سـم د وارکـا پـه سـر چپلاخـه ورسره کړي.

وارکـا سـر وشـوروي او بیـا ځـانګو ځنګـول پیـل کـړي........ بیا د هغې د خولې څه د الله هو للو للو غږ راوزي.

پـه کوټـه کـي د رڼـا خـال او سـوري داسـي لکـه چـي وارکـا تـه سر ښـوروي..... لـږ سـات پـس بیـا هغـه تـول خیـالات د وارکـا پـر دمـاغ قبضــه وکــړي........ اوس بیــا هغــه د کیچــړه ډک واټ (ســړک) وینـي چـي پـه هغـه بانـدي د بوجیـو والا خلـک پـه خـواږه خـوب ویـده دي........... د وارکــا پــه زړۀ کــي هــم راشــي چــي داهــم لــږ ســات د دې خلګـــو پـــه څیـــر بایـــد چـــي ویـــده شـــوې وای خـــو د دې مـــور پلیوګیویـــا د دې ســـره ده......... هغـــه دا پـــه مـــخ پـــوري وهـــي...... دوی دواړي د روزګار په لټون د ښار خواته رواني دي.

د خـدای د پـاره مـوږ تـه یـو څـه خیـر راکـړی........ د خـدای د پاره زموږ مرسته وکړی.

د دې مور و هر چا ته لاس غزوي.

ماشـــوم دلتـــه راوړه....... یـــو مانوســـه غـــږ د دې تـــر غـــوږو شـــي...... ماشـــوم دلتـــه راکـــړه... بیـــا هغـــه غـــږ د دې پـــه غـــوږو ولګیږي. .... تۀ اورې که نه بدبختي جینۍ....؟

پـــه دې غـــږ وارکـــا جســـته را وغـــورځي. هغـــه دا معلومـــول غـواړي چـي قصـه څـه ده. نـۀ هغـه واټ (سـړک) شـته ، نـۀ د دې مـور او نـۀ هغـه خلـک د کومـو چـي د دې مـور خېـر غوښـتی..... کـه څـوک شـته نـو د دې څښـتنه، چـي هغـه هـم و ماشـوم تـه د پیـو (شـېدو) د ورکولو د پاره راغلې ولاړه ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

وارکا په دې انتظار ولاړه ده چې څښتنه ماشوم ته پئي ورکړي نو دا به يې بېرته ويده کړي.

له دربچو څه رڼا په ګرځ کي پټه بنکاري....... په کوټه کي د جامو سوري او د رڼا خال هم په زېړ رنګ اوړي.

لږ سات پس سهار شي.

دا واخله يو يې سه...... تولـه شپه يې ژړل........ دا سي معلومېږي لکه کوډ ي چي په شوي وي.

وارکا ماشوم په ځانګو کي پرېباسي او د ځانګو ځنګول پيل کړي..... د رڼا خال او سوري تقريباً ختمي شوي دي.،،،،،، په کوټه کي يو داسي څيز هم نشته چي د دې پر دماغ قبضه اوکړي......... خو دا ويدېدل غواړي.

وارکا خپل سر د ځانګو پر يوه څوکه کښېږدي......... هڅه يې دا وي چي خوب ورله را نشي......... خو چېري..... د هغې سترګي سره ورځي او وار په وار درنېږي.

وارکا په انګېټي کي کوئله واچوه.........هغه د دروازې څه د څښتن غږ واوري.

اوس نو وخت راغي چي وارکا د کور د کار د پاره ولاړه شي. هغه ځانګو پرېږدي او ګودام ته منډه کړي. اوس هغه لږ خوشحاله ده ولي چي د بدن حرکت د خوب غلبه کموي.

په انګېټي کي د کوئلې د اچولو پس هغه دا محسوسه کړي چي د هغې د مخ تازګي هم ورو ورو بحالېږي.

وارکا سماوار تود کړه........ د دې څښتنه پر دې غږ کړي.

وارکا زر زر د لرګيو کوچني توکړې ماتول پيل کړي....... دې ته يې لا تر اوسه او رنه دی اچولی چي يو تازه حکم يې ترغوږ شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

وارکا د څښتن غټ بوټان صفا کړه.

هغـــه غـــټ بوټـــان را واخلـــي او لانـــدي پـــر فـــرش بانـــدي کښـېني....... پـه دې سوچ کـي چـي څـومره بـه ښـه وای چـي لـږ ساعت د پـاره پـه دي غـټ بـوټ کـي مـي سـر ننـه ایسـتلی وای او لـږ خوب مي کړی وای.

یـو دم بوټـان لـوی شـي او پـه کوټـه کـي و دېوالـو او چـت تـه ورسـېږي...... د وارکـا د لاس څخـه بـرش ولـوېږي........ خـو هغـهٔ پـه هغـه وخـت سـر تـه ځنـډ ورکـړي. خپلـي سترګي خلاصـي کـړي او پـه کوټـه کـي و هـر څیـز تـه داسـي وګـوري چـي هغـه د دې پـه سـترګو کي حرکت ونهٔ کړي.

وارکـا پـایې (سـېړۍ) ومینځـه..... داسـي خیرنـي پـایې چـي ګـراک یـې او ویني نـو بـه څـهٔ فکـر کـوي. زهٔ خـو پـه دې شـرمېږم. ..... د څښتني غږ یې تر غوږو شي.

وارکـا د پـایو (سـېړیو) سـره سـره ټـولي کـوټي هـم صـفا کـړې. د دویـم سـماوار د تودلـو پـس دکـان تـه منـډه کـړي......... دې تـه هلتـه ډېـر کـار پـروت دی..... د دې د پـاره یـوه یـوه دقیقـه قېمتـي ده........ تـر دې بـه بـل تکلیـف ده کـار نـهٔ وي چـي پـه اشـپز خانـه (بـاورچي خانـه) کـي و الوګـانو (پټـاټو) تـه کښـېني او هغـه رېـزه کوي.

د وارکـا سـر بیـا درونـد شـي.......... الوګـان (پټـاټې) د دې پـه مـخ کـي نڅـا کـوي. چـاړه د دې د لاسـه ولـوېږي......... پـه دې وخـت کـي د دې پـه غـوږو کـي د څښـتني غـږ راشـي چـي د دې پـه څنګ کي ولاړه غږېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټوله ورځ جامې وينځل، لوښي صفا کول، ډوډۍ او کتغ پخول د الوګانو (پټاټو) د رېزه کولو غوندې تکليف جن دی. کله کله خو له دې کاره څخه تنګه وارکا په وچه ځمکه ويده شي.

ورځ تېره شي......

د دربچو څه د تيارولو سره سم وارکا خپل د سر ټېکونه ټينګ ونسي. هغه هم لکه يو چا چې تراشلي وي. ...... اوري .... خو نڅۍ چي ولې نه پوهېږي.

د ماښام تيارې د دې د پاره د خوب زېری راوړي. خو له بده مرغه لږ سات پس مېلمانه راشي.

وارکا سماوار تود کړه......... د دې څښتنه په جګ غږ د دې ته حکم ورکړي.

په اصل کې سماوار کوچنی دی.......... د مېلمنو د پاره پنځه شپږ واره تودېږي.

وارکا ورشه په منډه درې بوتله بئير (شراب) راوړه.

وارکا په دې خيال چې په منډه به خوب رانه وتښتي يوه تېزه منډه واخلي.

وارکا دودکا (د روسي شراب يو قسم) راوړه..... وارکا د بوتل د خلاصولو اوزار راوړه....... وارکا دا جامونه خو لږ صفا کړه.

خېر اخر مېلمانه هم رخصت شي.... د کوټې رڼا ګل کړي..... د دې څښتن او څښتنه دواړه د ويدېدو د پاره خپلې کوټې ته ولاړ شي.

وارکا ځانګو ځنګوه......... دا د څښتني اخري حکم وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د انګېټۍ په بخارۍ کي چمچماران بیا هغه بې سوره راګ پیل کړي. د رڼا خال او د جامو سوري بیا د وارکا په مازغو قبضه کول غواړي.

ویده شه زما لالیه ویده شه....... دا بیا هغه زمزمه پیل کړي..... ماشوم په چغو شي. په ډېرو چغو سترۍ شي. وارکا بیا هغه د کیچړه ډک واټ (سړک) ویني. هغه د بوجیو والا خلک، خپل مور پلیو ګیویا او پلار یا فین ویني..... هغه دا د ګړځه ډکه انځورونه ښه پېژني او ښه پرې پوهېږي........ خو نیم خوابي د دې لاس او پښې تړلي دي....... کوم چي د دې په زړهٔ یو بوج اچوي. هغه په دې نهٔ پوهېږي چي دا کوم طاقت دی........... د دې طاقت د لیدلو په هڅه کي دا شا وخوا اوګوري........... هغه هم په دې چي د دهٔ له لاسه څخه ځان خلاص کړي. خو بې فائدې..... اخر کار د دې لټون څخه تنګه راشي. هغهٔ د هغه وخت په لټون کي خپل ټول توان پکار راولي.

د رڼا خال او د جامو د سورو پرته هغه خپل دښمن پیدا کړي...... چي د دې ژوند د سکون د لاري ازغی ؤ.

هو........ هغه ماشوم

هغه په خندا شي چي دومره اسانه کار د دې په خیال کي اول ولي نهٔ راغلی.

د رڼا خال، سوري او چمچماران هم ورته په مسکي کي متحرک شي.

دا خیال د وارکا په دماغ بالکل قابض شي......... د چوکۍ څخه راولاړه شي.... بغېر د سترګو د رپه یو مهم څېز ته ګوري او په کوټه کي ګرځي را ګرځي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغـــه خوشـــحاله ده، او دا خيـــال د دې خوشـــحالي يـــو پـــه دوه کـــوي. ...... د لـــږ ســـات پـــس هغـــه چـــي د دې پښـــې او لاســـونه يـــې تړلي دي........ موجود نه وي.

د ماشوم د مرګه پس، خوب.....خوب......خوب

د رڼـــا خـــال تـــه پـــه مســـکا شـــي........ ســـترګي او د لاســـونو ګـــوتي يـــې پـــه رپيـــدو شـــي او کـــرار کـــرار د ماشـــوم د ځـــانګو خـــوا تـــه روانه شي.

د ماشـــوم د قتلولـــو پـــس دا فـــوراً پـــه ځمکـــه پرېـــوزي......... لـــه ډېره خوشحالۍ په خندا شي چي اوس به په ارامه خوب وکړي.

لږ سات پس هغه په خوا رږه خوب ويده شي.

د مرګ په خوب ويده شي...................

(c) ketabton.com: The Digital Library

بزرگ غویی

د نیـل د سـینـد پـه غـاړه یـو ځـوان بزگر خپـل غـویـی څـروو......... د دهٔ د دې غـویـي سـره بـې کچـه مینـه وه......... دا غـویـی د دهٔ د روزۍ ذریعـه او د ژونـد ملگـری ؤ.........دې ځـوان بزگـر لـه لیـري څـو خلـک اولیـدل چـې د دهٔ پـر خـوا راروان وو......... کلـه چـې هغـه نـزدې راورسېدل نـو دا معلومـه شـوه چـې دوی د اوزیـرس دیوتـا (د لمرخـدای) منـونکي دي.........
کـاهن (د دې عقیـدې عـالم) چـې کلـه غـویـي تـه پـام شـو نـو د غـویـي خـوا تـه راغـی.......... د هغـه جـائزه یـې واخسـته.........
غابـونـه یـې ور وشـمارل او بیـا نـابیره دا راغلـي خلـک پـه سـجده پرېوتـو.......... بزگـر چـې دا اولیـدلو نـو حېـران شـو چـې دا څـهٔ کیسـه ده؟ کلـه چـې هغـوی د سـجدې را پورتـه شـو نـو یـې بزگـر تـه اووئیل.چي!

اې ځوانـه! تـهٔ ډېـر خـوش نصـیبه یـې........... د لمـر خـدای تاتـه یـو بـې نظیـره(چـې مثـال نـهٔ لـري) نعمـت درکـړی دی.........
تا ته د بزرگ خدای غویي (ایبس) ملگرتیا حاصله ده.

زهٔ ستاسـو پـه خبـره نـهٔ شـوم پـوه؟ بزگـر پـه حېرانـۍ ورتـه اووئیل.

مـوږ د بـزرگ غـویي ایـبس خبـره کـوو کـوم چـې دا وخـت لـه تـا سره دی.

لاکن د دې غویي نوم خو داسو دی.

بچیـه ! پـه خبـره ځـان پـوه کـړه.......... تـهٔ نـهٔ گـورې د ایـبس د تنـدي نـور؟ د دې بـزرگ غـویي شـجره نسـب د زر پـشـته پـس د لمـر و

(c) ketabton.com: The Digital Library

خدای ته رسي....... موږ له ډېره موده راهیسې د دې پسې ګرځېدو........ اوس د خدای شکر دی چې د دهٔ دیدار مو نصیب شو.

دا تاسو څهٔ وایست؟ داسو د لمر د خدای اولاد نهٔ شي کېدای......... د دهٔ موریوه عامه غوا ده، او د دهٔ پلار اوس هم زموږ په کلي کې ژوندی دی.

چپ شه بې ادبه! زما د خیاله چې ځان نهٔ دی دربانـدي ګران.........پام کوه که دې د بزرګ غویي ایبس په شان کې ګستاخي وکړه نو درته ښه به نهٔ وي.

زهٔ رښتیا وایم، داسو یو عام غویی دی...... تاسو خامخا دی بزرګ ګڼئ.

ښه! نو تهٔ په خبره سر نه خلاصوې، موږ بزرګ ایبس وتا ته نهٔ پرېږدو، که د ځان خېر غواړې نو په پټه خوله له دې ځایه ولاړ شه.

د دې خبري سره سم کاهن (عالم) غویی روان کړو....... بزګر چغې وهي چې داسو له ما مهٔ بیایاست، دا زما د روزۍ وسیله او د ژوند ملګری دی.

د ایبس غویي غوجل یې د ناوې رنګه ښائسته کړی ؤ......... د لمر خدای پخپله خپل په وړانګو د دې غوجل (چې دا وخت عبادت خانه وه) ښائست یو په دوه کړی ؤ......... د عبادت خانې عالم او نور ملازمان بزرګ غویي ته یې غسل ورکوو.

کم بخت داسو هم په معتبره غوجل کې ولاړ داسې یې دې خلګو ته کتل لکه چې دی دا پوښتنه کوي چې............ تاسو زهٔ چېري راوستم؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو ملازم د پیو (شېدو) ډک لګن د دهٔ په مخ کې کېښود ی....... داسو ټولي پئ (شېدې) چټې (صفا) کړې.

ملازم اووئیل ! چې تو به څومره سیوک (وړی) غویې دی............. ټولي پئ (شېدې) یې چټې (صفا) کړې.

د دهٔ ملګري په خندا کي ورته اووئیل ! چې ولې به یې نه چټوي........ نوی نوی د لمر د خدای اولاد جوړ شوی دی........... پخوانی عادت یې لا تر اوسه نهٔ دی تللی.

ملازم په سنجید ګی سره ! یاره اوس نو د دوی څخه څوک دا پوښتنه وکړي چې د غویي عبادت کول د کوم ځای عقل مندي ده.

ملګري یې ورته اووئیل چې ! وروره بله وار داسې خبره تر خولې ونهٔ باسې، که چا واوریدل نو خېر به دي نه وي.

ملازم بیا اووئیل ! نا یاره، دا واقعي د سوچ خبره ده........ د دې قسمه عملیاتو څخه ساده خلک خرهٔ جوړول څهٔ معنا لري؟

یو عالم دا خبري اوریدلې، هغه د دوی څنګ ته راغی او په ځواب کي یې ورته اووئیل ! چې تاسو زموږ په مصلحتونو نهٔ پوهیږی........ دا وخت نیم مصر زموږ په لاس کي دی........ لوی لوی شاهان موږ ته باج (ټېکس) راکوي......... خبر یې دا ولې؟

ولې چې اولس تو هم پرست دی......... که اولس راپورته شي، د علم رڼا وي خورې کړي، جهالت ختم کړي نو په دوی او موږ کي څه فرق؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

نو په دې زما خوږه وروره دا خبري پرېږده، اولس بې وقوفه کړه، په دې کي زموږ ګټه ده.

ملازم پو ښتنه ځیني وکړه ! لاکن ما خو اورېدلي دي چي کاهن اعظم (لوی عالم) په خپله د غوییي د عبادت پرستۍ خاص په حق کي نه دی؟

کاهن په ځواب کي ورته اووئیل !

زهٔ په دې نه یم خبر، خو که داسي وي نو د هغهٔ مازغه خراب شوي دي........... هغهٔ باید چي له خپلي زمه وارۍ څخه لري کړل شي.......... داسي خلک د مصلحت او د ملکي مفاد دښمنان دي........... د هغهٔ ختمول به ډېر ګټور وي............ سبا جشن ایبس (د ایبس د زوکړي ورځ) دی، موږ ته پکار دی چي د بزرګ غوییي جلوس په ډېر دربې راوباسو....... اولس په دهو که کي ساتل تر دې ښه کار نشته.

په ښار کي جشن ایبس په ډېر جوش و خروش سره لمانځل کېدی. سهار وختي داسو ډېر ښائسته بزرګ ایبس جوړ شوی د عبادت خانې راووت......... د عقیدت مندانو یو سېلاب پر دهٔ رامات شو.......... ډېر وخت پس و جلوس ته دا موقع راغله چي هغه روان شي......... د جلوس له مخه د عبادت خانې کاهنان (عالمان) په یوه نهٔ پوهېدونکي ژبه یې ترانې وئیلې او روان وو....... په کوڅو کي د پښي ایښودلو ځای نهٔ وو........ د کورو پر بامونو ښځې او ماشومان ولاړ پر بزرګ غوییي (داسو) باندي یې ګلان پاشل.

د داسو مالک (بزګر) هم په دې ورځ د غوا (د داسو مور) د خرڅولو د پاره ښار ته راغلی وٌ......... هغه چي دا جلوس ولیدو نو د غوا سره یوې خوا ته اودرېدو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

داسو چي کله د دوی له ښنګ سره تېرېدی نو يې پر خپل مالک (بزګر) او په موريې سترګي ولګېدې........ نا بېره يې ور وځغاستل.............. کاهنانو (عالمان) د دهٔ د نيولو ډېر کوشش اوکړ......... خو هغه د دوی په لاس نه راغی......... بزګر د دهٔ (داسو) د هر کللي د پاره ور مخ ته شو او په زګېروي يې ورته اووئيل!

تهٔ څومره بد نصيبه يې داسو! خلګ تا خپل خدای جوړول غواړي او تهٔ يې چي له ما سره مينه کوې، او پر خپل بزرګ ژوند باندي تهٔ و هغه طبعي ژوند ته ترجيح ورکوې.؟

کاهن چي کله دا واورېدل نو په چغو شو! د دې کافر سر ور پرېکړی......... دی زموږ د خدای توهين کوي.

د عقيدت مندانو يو هجوم پر دهٔ رامات شو........ که پوليس نه وايې نو دې خلګو به واقعي دی وژلی وای.

پوليس دی د خلګو څه خلاص کړی او تهانې ته يې راوستی.

تهانه دار ورته وئيل!

پر تا د کفر الزام لګېدلی دی، تا بزرګ غويي ته د داسو په غليظ نوم ورغږ کړي دي.

هو! د هغه نوم داسو دی، هغه زما غويی دی، دې خلګو زما غويی په بدماشۍ له ما څخه راوستی.

تهٔ يا د بزرګ ايبس توهين کوې......... تهانه دار په غصه ورته اووئيل.

کومه خبره چي وه ما درته عرض کړه........ زهٔ رښتيا وايم د دهٔ نوم داسو دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اې کم عقله هر ځای رښتیا نۀ وئیل کېږي.
نو تۀ دا غواړې چي زۀ دلته دروا غ او وایم.؟
نـا ! خـو یـیـا هـم تاتـه دا حـق نشـتـه چـي د نـورو خلگـو مـذهبي جذبات مجروح کړې.
دا نور څوک دي ؟
موږ ټول، د دې ملت وگړي.
ولي زۀ د دې ملت وگړی نه یم ؟
څۀ، څه دي او وئیل؟
تاسـو مهربـاني وکـړی زمـا غـویی ماتـه ځنـي راکـړی........ زۀ له دې ځایه ځم.
کـم عقلـه کلـه چـي د ملـت خبـره اوشـي نـو د هغـه څـه مـراد یـوه خاصه طبقه، ستا رنگه غریب بزگر د ملت وگړی نۀ شي کېدای.
بزگـریـې د پـولیس پـه حفاظـت کـې د کـاهن اعظـم (لـوی عـالم) پـه مـخ کـي پېښ کـړو............ هغـه د څـه سـوال او ځـواب پـس ورته او وئیل چي !
تـا د حکمرانـې طبقـې د جـذباتو تـوهین وکـړ............ دا تـا ښه نه وکړو.
ولي زما هیڅ جذبات نشته؟
ستـا خبـره هـم پـر خپـل ځـای ټهیـک ده.......... خـو تاتـه دا نـه ؤ پکار چي تا دا خلگ مشتعل کړي وای.
ښـه ! نـو تـه غـواړې چي زۀ پـه څـه خبـر نـۀ خبـر د دوی پـه عقیـده یقین وکړم.
نـا، زمـا گرانـه نـا........... زۀ دا نـۀ غـواړم.......... زۀ وایـم چـې دا ژونــد د مختلفــو خوندونــه څــه ډک شــوی دی.........
باطـل د زرگونـو کلونـو څـه د انسـان پـه زړۀ کـي خپـل ځـای جـوړ کـړی

(c) ketabton.com: The Digital Library

دی............ پـه دوی کـې دومـره صـلاحیت نشـته چـې حـق وپېژنـي............ کـه څـوک د دوی لـه مخـه د درواغـو پـرده لـرې کـول اوغـواړي نـو دوی فـوراً د هغـه د سـر د مـاتولو پسـې را روان شـي....... زهٔ تـا د دې ظالمـانو بـچ کـول غـواړم............ وایـه زهٔ ستا څه مدد کولی شم؟

زهٔ نـهٔ غـواړم چـې تـهٔ زمـا د پـاره ځـان و سـختو تـه مخـامخ کړې....... بزګر ورته اووئیل.

زهٔ د دې خـود فرېبـه ژونـد څخـه بېـزاره شـوم........... زهٔ لـه مرګـه نـه وېرېـږم.......... ولـې چـې وجـدان او ضـمیر فـتح کـول حقیقي ژوند دی.

د دې وئیلـو سره سم کـاهن اعظـم (لـوی عـالم) خپلـه رسـمي او روایتـي چپنـه وباسـي او یـوې خـوا تـه یـې وغورځـوي....... بزګـر د ځـان سـره کـړي او سـیدها عبـادت خـانې تـه ولاړ شـي.......... کاهنان د بزرګ ایبس ترانې وایي.

کـاهن اعظـم (لـوی عـالم) پـر منبـر ودرېـږي او پـه اوچـت غـږ خلګ مخاطب کړي.

زمـا بچـو ! هغـه وخـت راغـی چـې زهٔ نـن ستاسـو مـخ تـه د زړهٔ خبـره اوکـړم.......... د دې خبـري سـره یـې حکـم اوکـړ چـې پـردې لـري کـړی.........د پـردو پـه اخـوا د بـزرګ غـویي (داسـو) غوجـل وي، چېـري چـې نـور غـویي هـم تـړل شـوي وي.......... داسـو د ټولـو غوایـو پـه مـنځ کـې پـر یـوه جـګ ځـای ولاړ وي.......... کـاهن اعظم (لوی عالم) د دهٔ خوا ته په اشاره اووایي چې !

دا داسـو دی.......... چـې تـر پرونـه پـوري یـو عـام غـویی ؤ......... او نن زموږ خدای دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مـوږ تـه پکـار دی چـي د دهٔ عبـادت او کـړو او د دهٔ قـرب حاصـل کړو.

جـذباتي کاهنـانو کـاهن اعظـم (لـوی عـالم) و نـورو خبـرو تـه پـرې نښـودی.......... د هـري خـوا څخـه پـر کـاهن اعظـم (لـوی عـالم) باندي رامات شول.

بزګـر د دې موقـع څخـه ګټـه تـر لاس کـړه او د هغـه ځـای يـې ځـان اوباسو.

خو !

کاهن اعظم (لوی عالم) .... ؟

پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماخذات

(۱)افسانه؛ پرایه بچه......فارسي ليكوال..... جلال آل احمد.....اردو ترجمه.......بزل حق محمود............ ماخذكتاب........محرم راز

(۲)افسانه؛ ماں .... فارسي ليكوال........جهانګيرجليلي........اردو ترجمه.......پروفېسر قاضي فضل حق محمود (مرحوم)....... ماخذكتاب.........محرم راز

(۳)افسانه؛ عاشق صادق......... فارسي ليكوال.......مير جعفرحجازي..........اردو ترجمه........ پروفېسرفضل حق محمود (مرحوم).......ماخذكتاب............محرم راز

(۴)افسانه؛ دم واپسي.........فارسي ليكوال......... مستوره افشار...........ماخذكتاب.........مجله‌فارسي..........ستارګان‌سياه

(۵)افسانه؛ چهان، بوره، بوتل........... فارسي ليكوال......... علي دشتي......اردو ترجمه..........پروفېسر فضل حق محمود (مرحوم)....... ماخذكتاب........محرم راز

(۶)افسانه؛ لقب........ فارسي ليكوال....... سعيدنفيسي........اردو ترجمه..... حامد حسن قادري........ماخذكتاب.......ايراني جديدافسانې

(۷)افسانه؛ خادمه........روسي ليكوال...... چيخوف........ اردو ترجمه.......سعادت حسن منتو.......... ماخذكتاب.........روسي ادب كې شاهكار

(c) ketabton.com: The Digital Library

(۸)افسانه؛ مقدس بیل........فارسي لیکوال........عبدالرحمن فرامرزي........اردو ترجمه............ پروفېسرفضل حق محمود (مرحوم)........کتاب......محرم‌راز

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library